

HOW TO BE เล่ม 3 GAME IDOL

คู่มือเกมไอดอล ภาคปฏิบัติ

ล.โลกลึกลับ:เซียน

แนะนำการใช้งานเบื้องต้น

"ก่อนอ่านคู่มือ โปรดศึกษาคำแนะนำการใช้งานเบื้องต้นทุกครั้ง"

How to be Game Idol **คู่มือการเป็นเกมไคดอล** เป็นส่วนหนึ่งของวิชา 'เกมไคดอลศาสตร์' จัดทำขึ้นเพื่อให้ผู้ใช้งานสามารถเตรียมและทราบวิธีการเป็นเกมไคดอลอย่างถูกต้องสมบูรณ์ นี่คือเวอร์ชันอัปเดตล่าสุดที่ไม่มีอะไรล้ำไปกว่านี้อีกแล้ว

คู่มือการเป็นเกมไคดอลนี้ประกอบด้วย **ภาคทฤษฎี** และ **ภาคปฏิบัติ** โดยเนื้อหาส่วนนี้เป็น 'ภาคทฤษฎี' หากผู้ใช้คู่มือไม่เคยรู้จัก หรือไม่เคยเป็นเกมไคดอลมาก่อน คู่มือเล่มนี้จะช่วยชี้แจงทุกรายละเอียดไขข้อข้องใจอย่างเจาะลึก เริ่มอธิบายตั้งแต่จุดเริ่มต้นของเกมไคดอลไปจนถึงความลับสุดยอดของเกมไคดอลที่ไม่เคยมีใครทราบมาก่อน

วิธีการใช้งานเบื้องต้น กรุณาปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัดเพื่อประสิทธิภาพสูงสุด

ข้อ 1 ผู้ใช้คู่มือต้องท่องคำว่า 'เกมไคดอล' วันละสามครั้ง สามเวลา จนกว่าจะอ่านจบ

ข้อ 2 กรุณาอ่านภาคทฤษฎีให้จบก่อนอ่านภาคปฏิบัติ

ข้อ 3 นี่เป็นแค่คู่มือ ไม่ใช่ตำราเรียน ไม่จำเป็นต้องท่องจำ

ข้อ 4 คู่มือนี้ 'อ่าน' ได้อย่างเดียว ห้ามใช้ทำอย่างอื่นที่ไม่เกี่ยวข้อง เช่น ชิค เขียน ฉีกทิ้ง พับจรวดเล่น ให้สุนัขเลีย เอาไปทำกระดาษชำระ

ข้อ 5 โปรดใช้งานคู่มืออย่างทะนุถนอมและตั้งใจ อ่านทุกบรรทัด ทุกตัวอักษร เว้นบ้างก็ได้ ข้ามบ้างก็ดี ถ้าไม่เข้าใจสามารถอ่านซ้ำได้ ไม่คิดค่าอ่านเพิ่มแต่อย่างใด

ข้อ 6 การอ่านอย่างต่อเนื่องติดต่อกันจะทำให้ได้ผลดีมากขึ้น

ข้อ 7 คู่มือนี้มีคุณสมบัติพิเศษอยู่สองประการ คือ กระตุ้นประสาท และกล่อมประสาท ซึ่งจะตื่นเต้นเร้าใจหรือวังเวงหาหนอนขึ้นอยู่กับว่า ต้องการให้ออกฤทธิ์แบบไหน

ข้อ 8 หากต้องการให้เกมไอคอลล สามารถส่งคะแนนโหวต ได้ทาง SMS โดยการพิมพ์ GI เว้นวรรค ตามด้วยชื่อเกมไอคอลลที่คุณชื่นชอบ และส่งมายังหมายเลข XXXXXX (หมายเลขนี้ยังคงเป็นความลับ)

ข้อ 9 สามารถสมัครเป็นเกมไอคอลลได้ที่ศูนย์เกมไอคอลลอะคาเดมี่ หมายเลขศูนย์บริการ *GIA หรือส่งอีเมลมาที่ Administrator@GIA.com ได้ตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง โดยไม่เสียค่าบริการ (หากสามารถติดต่อได้ แสดงว่าได้รับการตอบรับแล้ว ขอแสดงความยินดีด้วย)

สุดท้าย จงพึงตระหนักไว้ว่า **คู่มือเล่มนี้เขียนเพื่อความบันเทิงมากกว่าสาระ**

ผู้เขียนคู่มือหวังเป็นอย่างยิ่งว่า คู่มือเล่มนี้จะเป็นประโยชน์ต่อผู้ใช้งานไม่มากนักน้อย และขออวยพรให้ทุกท่านได้เป็นเกมไอคอลลสมความปรารถนา

ป.ล. คู่มือนี้ไม่มีสารบัญ ฉะนั้นไม่ต้องเปิดหาให้เสียเวลา

บททดสอบที่ 00

ถึง (ไม่ระบุ)
ที่อยู่ (ไม่ระบุ)
เรื่อง สำคัญมาก

สวัสดีครับ,

ผมฝากจดหมายฉบับนี้ไว้กับคุณลิโอนาร์ด โรเซนเบิร์ก เขาน่าจะเป็นบุคคลที่ไวใจได้มากที่สุด

หากคุณได้รับจดหมายฉบับนี้ แสดงว่าตอนนี้ผมไม่อยู่แล้ว มีเพียงสิ่งเดียวที่ผมอยากขอรับรองคุณ ได้โปรดใช้ชีวิตของคุณต่อไปตามปกติ ไม่ว่าคุณจะได้เห็นหรือได้ยิน รับรู้สิ่งใด อย่าสนใจ

และสำคัญที่สุด อย่าตามหาผม

สถานที่ซึ่งเรียกว่า 'เกมไอคอลลอะคาเคมี' อันตราย อย่างยิ่งกับบุคคลใดก็ตามที่ข้องเกี่ยว ทำเหมือนกับคุณไม่รับรู้สิ่งใด เล่นไปตามบทบาทที่ควรจะเป็น ผมเชื่อว่า你能ทำได้

คุณคือคนสำคัญที่สุดของผม ผมยินดีแลกทุกสิ่งทุกอย่างแม้กระทั่งชีวิตของผมเองเพื่อให้คุณมีความสุข

สุดท้าย ขอบคุนสำหรับทุกสิ่งทุกอย่าง ตลอดเวลาที่ผ่านมา ผม

ได้รับความสุขมากเกินพอแล้ว ผมอยากให้คุณมีความสุขบ้าง คุณสมควรได้รับทุกอย่างคืนเพราะมันเป็นของคุณตั้งแต่แรก

หลังจากคุณอ่านจดหมายฉบับนี้จบ ได้โปรดเผามันทิ้งไปพร้อมกับ
ตัวของผม

ลาก่อนครับ,

ควัยรักเสมอ

เออเนสค์ ซีนีธ เซเบรียล

(จะเป็นครั้งสุดท้ายที่ผมใช้ชื่อนี้)

ถึง ท่านประธาน

ที่อยู่ (ไม่ระบุ)

เรื่อง กราบขออภัยเป็นอย่างสูง

กราบเรียนท่านประธาน,

ผมต้องกราบขออภัยเป็นอย่างสูงที่ไม่สามารถปฏิบัติตามคำสั่งของท่านประธานได้ ทุกอย่างสายเกินแก้ไข และตัวผมเองก็ไม่สามารถทำเช่นใดได้ จดหมายฉบับนั้นไม่ถึงมือผู้ส่งตามที่ท่านประธานมอบหมาย ผมจึงเขียนจดหมายฉบับนี้ขึ้นมาเพื่อน้อมรับความผิดทุกประการ

อย่างไรก็ตาม ผมยังรอคอยท่านประธานอยู่เสมอ เป็นคำสั่งเสียสุดท้ายของอดีตท่านประธานคอน ซีนีธ เซเบรียล ผู้ซึ่งผมนับถือมากที่สุด

ควัยความเคารพ

ลีโอนาร์ค โรเซนเบิร์ก

บททดสอบที่ 01

จุดเริ่มต้นของเบื้องหลัง

วิธีการทดสอบแบบเข้าใจง่าย คือ ลงมือปฏิบัติจริง
ต่อไปนี้ เรายกตัวอย่างกรณีศึกษาที่ดีที่สุด

ผ่านมาราวๆ สามสิบนาทีแล้ว แต่ลอเรนทกลับรู้สึกเหมือนนานเป็นวัน ดังคำกล่าวที่ว่า กาลเวลามักยาวนานเสมอสำหรับการรอคอย เครื่องปรับอากาศในรถยนต์ราคาแพงเย็นฉ่ำจับตัวหัวใจ เบาะนั่งบุหนังคุณภาพเยี่ยม อบอุ่นคล้ายกลิ่นของน้ำยาฟอกหนัง บ่งบอกว่ารถยนต์คันนี้ยังอยู่ในสภาพใหม่เอี่ยม เชื่อว่าบริษัทผลิตรถยนต์คงลงทุนไปไม่น้อยกับการสร้างที่นั่งให้สบายที่สุด พิสูจน์ได้จากการที่เขานั่งเกร็งเป็นเวลานานเกือบชั่วโมงก็ยังไม่รู้สึกเมื่อยล้า

ภาพฉากเมืองที่แสนคุ้นตาแต่กลับไม่คุ้นเคยราวกับเป็นภาพจากจอโทรทัศน์ฉายบนกระจกหน้าต่างคิฟล์มหนา ตึกรามบ้านช่องค่อยๆ แปรเปลี่ยน จากเมืองใหญ่ อาคารกระจกผอมสูงลิบฟ้า รถราหนาแน่น เต็มไปด้วยฝูงชนเดินขวักไขว่ ลคระดับลงมาเรื่อยๆ จนเป็นเพียงบ้านเขตกานเมืองทรูคโทรมอันปราศจากผู้คน จนบัดนี้ก็ไม่อาจทราบได้เลยว่ากำลังอยู่บนส่วนไหนของโลกแห่งความจริงที่ไม่รู้จัก

สภาพอากาศค่านนอก ท้องฟ้ามีคิมครีมใกล้ค่ำ ส่วนบรรยากาศ

ในนี้ก็ชวนให้อึดอัด ความเงิบกลืนกินเป็นเวลานาน ไม่มีเสียงพูดคุย ไม่มีแม้แต่เสียงเสียดสีจากการขยับตัวเปลี่ยนท่าทาง ได้ยินเพียงเสียงหายใจเป็นจังหวะ และเสียงหึ่งๆ ของเครื่องยนต์เท่านั้น

ลอเรนทพยายามทำให้สบาย เขาชักเริ่มไม่แน่ใจแล้ว คิดถูกหรือผิดที่คัดสินใจลบตามเกมไคดอลค่ายแอกซิสออกมา นึกไม่ถึงเลยว่าจะมีเหตุการณ์ประหลาดชวนระทึกใจเช่นนี้เกิดขึ้น

เขาควรทำอย่างไรดี...ลอเรนทพยายามพิจารณาตัวเลือกต่างๆ ที่ปรากฏขึ้นในใจของเขา

หนึ่ง เปิดเผยตัวตนเพื่อขอเคินทางกลับอะคาเดมี

ลอเรนทครุ่นคิดชั่วขณะ...ไม่ได้สิ ไม่ได้ ถ้าเขาทำแบบนี้ บางทีสถานการณ์อาจจะเลวร้ายกว่าเดิม เผลอๆ อาจจะไม่ได้กลับด้วยซ้ำ คัดทั้งๆ ไม่เอา เอาใหม่ ลอเรนทส่ายหัวเบาๆ

สอง ถามเจ้าหน้าที่ในรถว่ากำลังจะไปไหน

ลอเรนทชะงักชั่วครู่ ก่อนจะส่ายหัวสุดแรง แบบนี้ไม่ต่างจากเปิดเผยตัวตนว่าเขาไม่ใช่เจ้าหน้าที่ตัวจริงนะสิ

ดังนั้น จึงเหลือทางเลือกสุดท้าย คือ สาม รอ...

ลอเรนทถอนหายใจอย่างเศร้าสลด เขาคงไม่เหลือทางเลือกอื่นอีกแล้ว นอกจากรอจังหวะเวลาที่เหมาะสมเท่านั้น

เขาพยายามเปลี่ยนท่าทางให้สบายที่สุด แต่ก็ไม่ทำให้จิตใจว่าวุ่นและหัวใจที่เต้นโครมครามสงบลงเลย ลอเรนทไม่เคยอยู่ในสถานการณ์ที่กดดันเช่นนี้ รู้สึกไม่สบายใจอย่างหนัก เขาอยากกลับอะคาเดมี อยากกลับโลกเกม กลับไปอยู่ในเทลแลนด์อันแสนสุข แต่ตอนนี้เขาทำได้เพียงนั่งเฉยๆ

เมื่อไม่มีอะไรอื่นให้ทำ ลอเรนทจึงสำรวจรอบตัวไปพลางๆ เนื่องจากเนโรเคยสอนเขาอยู่เสมอ กลยุทธ์การเอาตัวรอดในชีวิตประจำวันที่สำคัญคือ การสังเกตสิ่งรอบตัวในสถานการณ์คับขัน ถึงแม้ลอเรนทจะไม่คิดว่าสายคาเขาสามารถมองเห็นอะไรได้เขื่อนัก แต่ก็ดีกว่าไม่ทำ

อะไรเลย

บนรถยนต์คันนี้มีผู้โดยสารอยู่ทั้งหมดสิบคน ถ้ารวมคนขับด้วยก็เป็นสิบเอ็ดคน เบาะที่นั่งล้อมเป็นวงกลม ทุกคนล้วนหันหน้าชนกัน ทำให้ลอเรนที่สามารถสังเกตอาการปฏิกิริยาได้ชัดเจน

"ครอกก...พี-"

นอกจากอัลเฟรได้ที่หลับผล็อยโดยไม่ได้ตั้งใจ แลมยังเอนซบไหล่จีซึ่งหน้านิ่งตลอดเวลา สีหน้าของเกมไคคอลทุกคนตอนนี้ล้วนเต็มไปด้วยความเคร่งเครียด

โลธมองออกไปนอกหน้าต่าง เหมือนไปทางที่ตั้งของเกมไคคอลอะคาเดมีซึ่งลับตาไปแล้ว แวตตาของโลธดูเศร้าหมองหดหู่ ต่างจากแวตตาฉายประกายมุ่งมั่นตามปกติ ลอเรนที่ไม่อาจทราบเลยว่าเพราะเหตุใดโลธถึงเป็นเช่นนี้

ส่วนคนอื่นๆ โจเซฟหน้านิ่วหนวกระตูกตลอดเวลา คิ้วขมวดแน่นตึงเป็นปม เหมือนกำลังใช้ความคิดอย่างหนักหน่วง แอเงลล่ายังคงมีใบหน้าเปื้อนยิ้ม รวากับนางงามมิสยูนิเวิร์สที่ต้องโปรยเสน่ห์ตลอดเวลา แต่แวตตาลกลับไม่เป็นเช่นนั้น เธอสอคล้องไปรอบๆ รวากับกำลังขบคิดหาทางออก ทางด้านฟลินน์ก็คงไม่ต้องคาดเดา เจ้าตัวแสดงสีหน้าหงุดหงิดแผ่รัศมีน่ากลัวมาตั้งแต่เริ่มขึ้นรถ เช่นเดียวกับเจ้าหน้าที่สองคนซึ่งนั่งนิ่ง ใบหน้าคุ้ยค้นตลอดเวลา พวกเขาจับตามองเกมไคคอลอย่างไม่ให้คลาดสายตาเหมือนกับเป็นผู้คุมนักโทษ

บุคคลที่มีท่าทีแตกต่างจากคนอื่นอย่างเห็นได้ชัดคือ เอที ชายหนุ่มผมเงินยังคงนั่งไขว่ขาอย่างสบายๆ แวตตาฉายประกายเจ้าเล่ห์อย่างประหลาด เอทีคลี่ยิ้มบางๆ เมื่อเห็นเขาเผลอไปทางนั้น ลอเรนที่จึงรีบหันหน้าไปทางอื่นทันที

เอ๋?! ลอเรนที่ขมวดคิ้ว เมื่อถึงนี้...เหมือนเห็นเอทีกำลังทำอะไรบางอย่าง?!

เนื่องจากลอเรนที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามกับเอทีพอดีบพอดิจึงเห็นสิ่งที่

ฝึกปกติได้โดยบังเอิญ เขาเหลือบมองคว้ยหางตาเพื่อความแน่ใจอีกครั้ง มือของเอตีที่ถูกสวมกุญแจมืออยู่ในทิศอับสายตาของเจ้าหน้าที่ เอตีทำท่าเหมือนกดอะไรอย่างรวดเร็ว เขามองไม่เห็นว่เอตีกำลังทำอะไร

"ผมว่าบรรยายากเสียขงเลยนะ" จู่ๆ เอตีก็เปิดบทสนทนา ทำให้ อัลเฟรได้เผลอสะคั่งขึ้น หน้าเหวอไปเลยเมื่อพบว่าหมอนหนุนหัวแสนนุ่ม เป็นจี ไม่ใช่สาวสวยเซ็กซี่ร้ายกาจเหมือนในฝัน

ทุกคนหันไปมองเอตีเป็นสายตาเดียว

"ฮ่าๆ ทำไมมองผมแบบนั้นล่ะครับ" เอตียิ้มร่า พลังขยับขา เจ้าเล่ห์ "เราน่าจะพูดคุยหรือเปิดเพลงฟังสักหน่อย จะได้ไม่รู้สึกเสียบเหงา ผมว่าเป็นไอเดียที่ไม่เลวเลยนะ"

หลายคนนึ่หน้ากับคำพูดของเอตี ในสถานการณ์แบบนี้ที่รู้กันอยู่ว่ามีบางอย่างไม่ชอบมาพากล แต่ก็ทำอะไรไม่ได้ เจ้าตัวกลับอารมณ์ดี ผิดหูผิดตา

"หุบปากแล้วนั่งเสียบๆ ไปซะ" เจ้าหน้าที่คนหนึ่งกล่าว ทำให้เกม ไอดอลบางคนหันไปจัดการโต้ตอบที่ไร้มารยาทอย่างไม่พอใจ แต่เอตี กลับยิ้มอย่างสบายอารมณ์

"เสียบเหรอ ฮ่าๆ อีกไม่นานคงจะเสียบไม่ได้แล้วล่ะครับ" เอตีเอน หลังพิงพนักอย่างมีความสุข

"หมายความว่ายังไง" เจ้าหน้าที่อีกคนถาม สีหน้าไม่ไว้ใจ

เอตีส่งเสียงจี้จ๊ะในลำคอ พลังหลับตาพริ้ม "นอนรอสักสิบวินาที เคี้ยวพวกคุณก็รู้เองนั่นแหละครับ"

คำพูดของเอตีทำให้เกมไอดอลหลายคนมองหน้ากันเองอย่างงุนงง ไม่เว้นแม้แต่เจ้าหน้าที่ซึ่งนั่งอิงไปชั่วคราว

"เหอะ คิคจะปั่นหัวเล่นสินะ ผันไปเถอะ" เจ้าหน้าที่พึมพำเบาๆ คว้ยน้ำเสียงดูแคลน

เอตียังคงหลับตาไม่ตอบอะไร คาดว่าเจ้าตัวคงกะนอนสิบวินาทีอย่างที่ว่าจริงๆ แม้ว่าลอเรนท์จะไม่ค่อยเข้าใจนัก แต่ไหนๆ ก็ไหนๆ ลอง

แอบนับถอยหลังสิบวินาทีด้วยคิดว่า

สิบ...บรรยากาศทุกอย่างยังคงไม่เปลี่ยนแปลง เก้า...เจ้าหน้าที่เอนหลังพิงพนัก สีหน้าเบื่อหน่าย เริ่มลืมสิ่งที่เอตีพูด แปด...เกมไอคอลลหลายคนเลิกสนใจ กลับมาทำอากัปกิริยาในตอนแรก เจ็ด...เสียงขับเคลื่อนของเครื่องยนต์ยังคงทำงานตามปกติ หก...ลอเรนท์เปลี่ยนท่านั่ง แม้จะไม่มีอะไรผิดแผก แต่กลับรู้สึกแปลกๆ อย่างบอกไม่ถูก ห้า...สภาพบรรยากาศในรถยนต์กลับมาอีค็อคเหมือนเดิม สี่...ลอเรนท์มองออกไปนอกหน้าต่าง ด้วยลางสังหรณ์บางอย่าง

สาม...เอ๋?! เคี้ยว! ลอเรนท์กะพริบตาปริบๆ เมื่อตะกี้...เหมือนมีอะไรวิ่งตัดผ่านไป สอง...รถยนต์หลายคันวิ่งแข่งปาดหน้ารถคันนี้!

หนึ่ง...รอยยิ้มผุดขึ้นมาที่ริมฝีปากของเอตี ครบสิบวินาทีแล้ว... ลอเรนท์คิดในใจ

และ...ทันใดนั้น!

"เหวอออ!" ลอเรนท์ร้องเสียงหลง เมื่อจู่ๆ รถยนต์ก็เบรกกะทันหัน ทุกคนถึงกับโกลเพราะทรงตัวไม่ทัน

"เฮ้ย! เกิดอะไรขึ้น!" เจ้าหน้าที่ถามคนขับรถผ่านไมโครโฟน

"เกิดเรื่องใหญ่แล้ว! มีรถยนต์เป็นสิบคันจอดขวางทางพวกเรา!"

"เฮ้ย! เรื่องบ้าอะไรเนี่ย?!" เจ้าหน้าที่สบลั่น เจ้าหน้าที่อีกคนก็ตะโกนถามอย่างหงุดหงิด

"พวกมันเป็นใคร?! คิดจะทำอะไร?!"

"ไม่ทราบจริงๆ ครับ...เคี้ยว...แย่แล้ว พวกมันมีปืน!"

นั่นทำให้ลอเรนท์และเจ้าหน้าที่ตกใจสุดขีด เกมไอคอลลหลายคนตื่นตะลึง ยกเว้นใครบางคนที่หัวเราะเรีงร่าอย่างสบายใจเฉิบ

"เห็นไหมครับ ครบสิบวินาทีแล้ว" เอตีพูดอย่างอารมณ์ดี ทำให้เจ้าหน้าที่ทั้งสองหันไปมองเอตีด้วยสีหน้าโกรธเกรี้ยว นึกถึงคำพูดก่อนหน้านี้

"แก...ทำอะไรลงไป หา!" เจ้าหน้าที่ลุกขึ้นไปกระซอกเอตีอย่าง

หาเรื่อง

"ผมเปล่า" เอที่ยักไหล่แบบกวนประสาท ยิ้มยิวนแบบนี้ ชัดเลยว่าโกหกทั้งเพ!

ทันใดนั้นเอง! เสียงทุบกระจกรถก็ดังขึ้น ลอเรนที่รีบมุดตัวลงใต้เบาะแล้วหลบตาปีตามสัญญาณ ส่วนหลายคนยังนั่งคามปกติและมองออกไปนอกหน้าต่างเพื่อความแน่ใจ

"เฮ้ย...นี่มันอะไรกันคร๊าบเนี่ย" ลอเรนที่ได้ยินเสียงอุทานของอัลเฟรได้

ปัง! เสียงเปิดประตูดังขึ้น ลอเรนที่ลืมหูลืมตาขึ้นอย่างตื่นตระหนก มีบุคคลสวมชุดสูทสีเทาหลายคนกำลังใช้อาวุธปืนสั้นจ่อเขาและเจ้าหน้าที่อีกสองคน พวกเขาชักกระบอกปืนพกเตรียมสวนกลับ แต่เนื่องจากจำนวนและความคล่องตัวที่เทียบกันไม่ติด จึงถูกปักปืนออกจากมือและถูกควบคุมตัวอย่างง่ายดาย

ลอเรนที่กลืนน้ำลายเอือก เนื้อตัวสั่นเทาด้วยความหวาดกลัว ทำอะไรไม่ถูกไปชั่วขณะ

พวกเขาเป็นใคร ต้องการอะไร เกิดอะไรขึ้น!?

"มัวนั่งป้ออยู่ทำไม! ลงมาจากรถเดี๋ยวนี้!" คนพวกนั้นขึ้นเสียงใส่ ลอเรนที่สะดุ้งเฮือกได้สติทันที

"ครับๆ" ลอเรนที่รีบทำตามทีบอก เขาค่อยๆ ลุกขึ้นยืน เนื้อตัวอ่อนปวกเปียกไร้เรี่ยวแรงชั่ววูบ เขาค่อยๆ เดินตามเจ้าหน้าที่สองคนลงจากรถโดยมีปากกระบอกปืนเย็นเฉียบจ่อที่ท้ายทอย ลอเรนที่ใจเต้นโครมคราม ไม่เคยอยู่ในสภาวะเสี่ยงเป็นเสี่ยงตายแบบนี้มาก่อนเลย

บัดนี้ลอเรนที่ เจ้าหน้าที่สองคน รวมทั้งคนขับรถถูกควบคุมตัวอยู่ คำนนอกรถยนต์ โดยมีบุคคลเหล่านั้นรายล้อม ยากที่จะหลบหนีหรือขัดขืน

"เฮ้ยยย! อะไรกันเนี่ย พวกแกเป็นใคร?!" เจ้าหน้าที่ทั้งสองโวยวายอย่างหนักขณะพยายามขัดขืน แต่ไม่สามารถต่อต้านได้

เกมไอดอลค่ายแอดซิสทั้งเจ็ดคนถูกพาตัวลงมาจากรถ แต่กลับ

ไม่ได้ถูกข่มขู่แบบเดียวกับพวกเขา ทั้งยังถูกช่วยปลดปล่อยเมื่ออีกต่างหาก
 สี่หน้าของเกมไอคอลล้วนเต็มไปด้วยความสงสัย

ลอเรนที่นึกถึงกลยุทธ์การเอาตัวรอดอีกครั้ง เขาพยายามตั้งสติ
 และสำรวจโดยรอบ เขากำลังอยู่ในถนนเส้นเปลี่ยว คล้ายกับเขตชานเมือง
 รอบตัวมีแต่ตึกร้างทึดทึดไม่มีผู้อยู่อาศัย ความมืดโรยตัวลงจนมอง
 อะไรแทบไม่เห็น มีเพียงไฟหน้ารถยนต์ที่คอยให้แสงสว่างเท่านั้น

นอกจากรถยนต์นับสิบคันกับเหล่าบุคคลผู้บุกรุกกลุ่มนี้ น่าแปลก
 เหลือเกิน ที่แห่งนี้ไม่มีรถคันใดสวนทางมาเลย

"เอาละครับ...เพลๆ มือหน้อย พวกเราต้องการแค่เกมไอคอลล
 เท่านั้น"

ลอเรนที่ชะงักงัน เสียงนี้...มันคุ้นสุกๆ

และเมื่อลอเรนที่หันไปมองคันเสียงก็ต้องตกใจสุกๆ จนเกือบเผลอ
 ร้องออกมา

ชายหนุ่มหน้าตาคุ้นเคยในชุดสูทสังคตพิเศษ คิธสัญลักษณ์รูปตัว
 เอ็กซ์แวววาว จุดเด่นของเขา คือ สวมแว่นสายตาแบบแฟชั่น และพิมพ์
 ไนต์บุ๊กทำงานตลอดเวลา

ไรอัน แบลค! เกมเมกเกอร์ค่ายแอคซิสนี่นา!!!

ลอเรนที่ชักเริ่มไม่เข้าใจ ค่ายแอคซิส...เป็นผู้ลอบโจมตีเพื่อชิงตัว
 เกมไอคอลล่าตัวเองนั่นหรือ นี่มันอะไรกันเนี่ย

"พวกแก...พวกแอคซิสหรือ!?" เจ้าหน้าที่คนหนึ่งกักพินอย่างโกรธ
 กริ้ว

"ต้องการอะไรกันแน่!" เจ้าหน้าที่อีกคนชี้หน้าหาเรื่อง

"ขอโทษด้วยครับ ตอนนี้ผมยังไม่มีอะไรจะสนทนากับคุณ" ไรอัน
 โคงหัวเล็กน้อย ก่อนจะพึมพำบอกลูกน้อง จากนั้นเจ้าหน้าที่จากอะคา-
 เดมิทุกคนรวมทั้งลอเรนที่ถูกพาตัวขึ้นรถที่พวกเขาเตรียมไว้ทั้งที่ยัง
 ส่งเสียงโวยวายต่อต้าน

"เฮ้ย! พวกแกจะทำอะไร!" "ปล่อยเดี๋ยวนี้ละเว้ย ไอ้พวกเวร!"

ดูเหมือนจะมีลอเรนท์คนเดียวที่ไม่คิดต่อต้าน เพราะเขาคิดว่ามันคงไม่ช่วยอะไร ลอเรนท์ถอนหายใจ ยอมรับสภาพที่เกิดขึ้น แต่ทว่า...

"เจ้าหน้าที่คนนั้น เอาไว้ก่อนครับ" จู่ๆ เอทีที่วิ่งขึ้นพร้อมชั้นนี้เข้ามา ยังลอเรนท์

ลอเรนท์สะดุ้ง ไรอันทำหน้าที่สงสัย มองลอเรนท์อย่างพิจารณา แวบหนึ่ง แต่ก็ไม่ได้ใส่ใจ เมื่อเจ้าหน้าที่ทุกคนถูกควบคุมตัวในรถแล้ว ไรอันจึงหันไปพูดคุยกับเอทีต่อ

"โค้ดอันลึกลับละ" ไรอันถามขณะกคโน้ตบุ๊กเร็วๆ

เอทียิ้ม จากนั้นก็ตอบทันทีโดยแทบไม่ต้องคิด

"เกมมีเตอร์หมายเลข GI#SL-V-120-AX โค้ดอันลึกลับ 348rg3c64"

ไรอันพิมพ์โน้ตบุ๊กอย่างรวดเร็ว เคาะแป้นเสียงคังเปาะ

กริ๊ก! เสียงปลดล็อกบางอย่างดังขึ้น ลอเรนท์เอียงคอเล็กน้อย แต่พอเห็นว่าเป็นอะไรแล้วก็ต้องตกใจสุดขีด

กะ...เกมมีเตอร์ของเอทีถูกถอดออกแล้ว!!! เหวอออ! อะไรกันเนี่ย...ทำไม...เพราะอะไร...ทำได้ไง!

"ต่อไป..." ไรอันถาม

"เกมมีเตอร์หมายเลข GI#4A-H-101519168-AX โค้ดอันลึกลับ 561os1j06"

"เกมมีเตอร์หมายเลข GI#4A-H-1126185415-AX โค้ดอันลึกลับ 131wl5w22"

"เกมมีเตอร์หมายเลข GI#4A-H-11475121-AX โค้ดอันลึกลับ 334md3p44"

"เกมมีเตอร์หมายเลข GI#4A-H-61225214-AX โค้ดอันลึกลับ 647fn0a43"

"เกมมีเตอร์หมายเลข GI#SOS-H-7-AX โค้ดอันลึกลับ 589tq0l74"

"เกมมีเตอร์หมายเลข GI#SL-H-1297820-AX โค้ดอันลึกลับ 171el5s04"

เสียงปลกล็อกดังขึ้นอย่างต่อเนื่อง กำไลบางๆ ในไซ่ บนข้อมือซ้ายของเกมไอคอลล้างออกพร้อมกับปิดตัวเอง โดยมีเจ้าหน้าที่แอคซิสทยอยตามเก็บเกียมิเตอร์ใส่กล่องโลหะอย่างคี่

เกียมิเตอร์ของเกมไอคอลลแอคซิสทุกคนถูกถอดออกแล้ว! พวกเขาหลายคนแสดงสีหน้าแตกต่างกันออกไป ทั้งอึ้งทึ่ง ตกใจ สับสน และไม่เข้าใจ โดยเฉพาะลอเรนที่ที่อ้าปากค้างตาไม่กะพริบ เเท้ทำอะไรได้อย่างไร ตั้งใจจะทำอะไรกันแน่ และไปเอารหัสพวกนี้มาจากไหน

"ผมจัดการติดตั้งตัวปลอมแปลงสัญญาณ" ไรอันบอกเอที ขณะนำเกียมิเตอร์ที่ถอดแล้วของทุกคนมาเชื่อมต่อกับโน้ตบุ๊กจนระโยงระยาง

"ทางฝั่งเกมไอคอลลอะคาเดมีจะรับรู้เพียงว่าสัญญาณติดตามตัวของเกมไอคอลลขาดหายชั่วคราว แต่จะยังไม่ทราบว่าคุณปลกล็อก เกียมิเตอร์ยังเสมือนทำงานอยู่ด้วยสภาพปกติ"

ลอเรนท่มองไรอันสลับเอทีอย่างงุนงง ไม่รู้ว่าพวกเขาพูดอะไรกัน แต่หากเกียมิเตอร์ถูกถอดออก เท่ากับว่าระบบควบคุมทั้งหลายของเกมไอคอลลถูกปิดตายหมดหรือเปล่านั้น

ซึ่ง...อย่างน้อย ใครบางคนคงเข้าใจแบบนั้นจริงๆ

"หิ" จอมวายร้ายบางคนยังคงแค้นฝังหุ่น พอรู้ว่าตัวเองหลุดจากพันธนาการก็อาฆาตแค้นราวกับมัจจุราช คึงไปเยี่ยมเยียนเหล่านักโทษในจุมนรก เจ้าหน้าที่อะคาเดมีพูดจากวนประสาธไม่เข้าหู แบบนี้มันต้องถูกลงทัณฑ์อย่างสาสม

"หยุดครับ...คุณห้ามเข้าไป เจ้าหน้าที่ของเกมไอคอลลอะคาเดมีถูกควบคุมตัวแล้ว" เจ้าหน้าที่ของทางแอคซิสพยายามกั้นฟลินน์ไว้สุดความสามารถ

"หลีกไป พวกสวะ" ฟลินน์ขวาคใส่อย่างอารมณ์เสีย แต่พวกเขาก็ยังไม่มีทีท่าว่าจะถอย ฟลินน์จึงแสร้งรอยยิ้มสุดฉาว ง้างฝ่ามือเตรียมจุดไฟอาละวาด มัจจุราชเวลาโมโหยอมไม่ปรานีแม้จะเป็นค่ายเกมสังกัดตัวเอง

ลอเรนท์เห็นแล้วกลืนน้ำลาย ตัวสั่นผวาเป็นเจ้าเข้า ทว่ากลับไม่มีอะไรเกิดขึ้น

พลินน์ขมวดคิ้ว นิ้วหน้าเล็กน้อย พยายามลองอีกหลายหน แต่ก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้น

"เหอะ บ้าอะไรจะเนี่ย?" เจ้าตัวสบถอย่างหัวเสีย "ไอ้พวกเวรปล่อยข้านะไว้ย!"

แม้ใช้พลังไม่ได้ ฮีโรวร้ายร้ายหนุ่มน้อยยังคงต้องรันท่อกรด้วยแรงกาย แต่ก็นะ...เด็กหนุ่มตัวเล็กๆ คนเดียวจะไปสู้แรงเหล่าเจ้าหน้าทีตัวใหญ่ ทั้งหลายสิบคนได้อย่างไรกันเล่า

ลอเรนท์เห็นแล้วรู้สึกฉงนใจ ถ้าถอดเกมมิเตอร์แล้ว สถานะปลอดภัย (Safe Mode) ที่ควบคุมพลังก็ต้องหายไป แต่ทำไมกลับไม่เป็นเช่นนั้น และไม่ใช่ว่าลอเรนท์คนเดียวที่สงสัย เกมไอคอลลหลายคนต่างพยายามทดลองใช้พลัง แต่กลับไม่มีอะไรเกิดขึ้น ใบหน้าพวกเขาเต็มไปด้วยเครื่องหมายคำถาม

"หลังถอดเกมมิเตอร์ คงต้องใช้เวลาพักฟื้นสักระยะหนึ่งละครับ จึงจะกลับเข้าสู่สภาพเดิม" เอทีหันไปบอกไรอันที่พยักหน้าเบาๆ

"หลังจากนั้น ตามที่ตกลงไว้" ไรอันกล่าว "ท่านประธานจะติดต่อกับจอร์จ สมิตเพื่อเจรจาเงื่อนไข และใช้เจ้าหน้าที่จากเกมไอคอลลอะคาเดมีเหล่านั้นเป็นหนึ่งในข้อต่อรอง"

จากนั้นไรอันก็เหลือบหางตามาทางลอเรนท์

"ว่าแต่...แล้วเจ้าหน้าที่คนนี้จะละ"

เจ้าหน้าที่พิเศษซึ่งเอทีเคยบอกว่าไม่ต้องควบคุมตัวตอนนี้กำลังสิ้นขวัญผวา

"อา...คนนี้นะเหรอ ฮ่าๆ" เอทีมองลอเรนท์แล้วคลี่ขี้ม ส่วนลอเรนท์กลืนน้ำลาย หัวใจเต้นไม่เป็นจังหวะ เขาไม่ไว้ใจท่าทีของเอทีถึงขนาดก้าวถอยหลังอย่างหวาดๆ

"ถอดผ้าปิดปากเขาสิครับ" เอทีตอบด้วยน้ำเสียงสบายๆ พลัง

ยัมเยาะให้อีกต่างหาก

"เหวอออ! อย่างน้ำ..." ลอเรนทพยายามท้วงอย่างตื่นตกใจ คั่นสุด
ความสามารถ

แต่ก็ไม่ทันกาลเสียแล้ว เมื่อผ้าปิดปากของเขาถูกถอดออก สิ่งที่เกิดขึ้นต่อมาก็คือสีหน้าตกใจของทุกคน

"เฮียยย!! นี่มันคุณแปดปีนี่คร่ำบบ!" จากอัลเฟรโด

"ทำอะไร! ตอบ!" จากโจเซฟ

"อา...อยากจะสวยเหมือนฉัน เลยตามมาสินะ จู้บๆ" จากแองเจလာ

"ทำการตรวจสอบ พบวัตถุแปลกปลอม L รอกการยืนยัน" จากจี

"เหอะ ไร้สาระชะมัด แล้วนี่...พวกแกเลิกยุ่งกับข้าสักทีสิเวียยย!"

จากฟลินน์ที่กำลังโมโหใส่เจ้าหน้าที่แอกซิส

แต่คนที่ดูตกใจมากที่สุดก็นักลับเป็นโลธ ควงคาส์สัมผัสของโลธเบิก
กว้างที่เห็นลอเรนทอยู่ที่นี้ สีหน้าคูซิดเซียว โลธซ็อกจนไม่ขยับร่างกายอยู่
พักใหญ่

"เคียวนะ..." ไรอันเอามือกุมขมับคิคหนัก พยายามคั้งสติ ก่อนจะ
มองลอเรนทด้วยสีหน้าจริงจัง เอ่ยถามด้วยน้ำเสียงแทบไม่อยากจะเชื่อ
"ลอเรนท ฟิลค์หรือ...มาที่นี่ได้อย่างไร"

คำถามนี้ทำให้ลอเรนทกลืนน้ำลายเหนียวหนืดแทบไม่ลงคอ

"เอ่อ...คือว่า...." ลอเรนทนิ่งอึ้ง อยู่ในสถานการณ์วิกฤติไม่สามารถ
กลั่นคำพูดใดๆ ออกมาจากปากได้

เขาถูกเปิดเผยตัวตนเสียแล้ว!

บททดสอบที่ 02

การหลบหนีของเกมไอดอล

หนึ่งในแบบทดสอบแรก คือ การหลบหนี
หมายเหตุ : นี่เป็นเพียงการชักซ้อมเท่านั้น

"เอ่อ...คือ..." ลอเรนที่อ้าอึ้งอยู่นาน ทำอะไรไม่ถูก พูดยังไรไม่ออก
มือไม้สั่นไปหมด เหงื่อแตกพลั้ว วิดกกังวล ความคิดในสมองก็ตันอลหม่าน
เขาพยายามนึกหาทางออกให้ตัวเอง เขาควรทำอะไรดี
หนึ่ง บอกความจริงทั้งหมด เล่าตั้งแต่...ตอนแข่งเรียลเกมเพลย์
รู้สึกผิดต่อแอดซิสจนกินไม่ได้นอนไม่หลับ อยากไปขอโทษ แต่ไปหอ
ไฮคลาสไม่ทัน จึงปลอมตัวเป็นเจ้าหน้าที่ ทำเนียนๆ เดินขึ้นรถแบบงงๆ
นั่งมาเรื่อยๆ แล้วก็...

โฮ เยอะจัง กว่าจะพูดหมดคงไม่รอดแล้ว ลอเรนที่ส่ายหัวทันที
เมื่อคิดว่ามันไม่เข้าท่า แล้วอีกความคิดหนึ่งก็ผุดเข้ามา

สอง ไม้มอย ไม้เหรอ...ลอเรนที่คิดในใจ การไม้ก็คือการแต่งหรือ
ดัดแปลงเรื่องใหม่ขึ้นเอง แล้วจะไม่ว่าอะไรดีละ นั่งรถเล่นสูดอากาศ
บริสุทธิ์ยามเย็น...ตามหารักแท้เหมือนในเทพนิยายจนหลงทาง...เป็นแฟน
คลับแอดซิสตัวยงเลยแอบมาขอลายเซ็น...ลอเรนที่แทบอยากจะเอาหัวโขก
กำแพงกับความคิดแสนโง่งงแบบนี้ คงจะมีใครเชื่อหรอกระ

สุดท้าย จึงเหลือทางเลือกเดียวเท่านั้น คือ สาม หัน
 ลอเรนซ์ชะงักกึก พยายามควบคุมสติ สายตาสอดส่องไปรอบๆ
 หากคิดจะหนี เขาก็ต้องคิดด้วยว่าจะหนีจากคนกลุ่มนี้ได้อย่างไร
 ลำพังตัวเขาเองไม่สามารถวิ่งเร็วและหลบหลีกได้คล่องตัวพอ หรือว่าจะ
 ใช้กลอุบายแบบในหนัง ชี้นิ้วบนฟ้า...หู้วว! นู่น! ใจเย่ฟโอ! แล้วก็แผ่น...

ระหว่างที่ลอเรนซ์กำลังยืนเอือกับการตัดสินใจครั้งใหญ่ในชีวิต
 นั้นเอง

ทันใดนั้น!

"เหวอออ!" ลอเรนซ์ร้องอย่างตกใจ ฉับพลัน เขาก็ถูกใครบางคน
 ดุดลากไปแบบไม่ทันได้ตั้งตัว

"อะไรกันเนี่ย!" เจ้าหน้าที่หลายคนอุทานเสียงหลง

"รีบตามไปเดี๋ยวนี้!" ไรอันสั่งทันที

เจ้าหน้าที่ของแอกซิสรุกไล่อย่างรวดเร็ว ลอเรนซ์เบิกตากว้างอย่าง
 ตกใจ ไหนๆ ก็หนีแล้ว เขาจึงเร่งฝีเท้าสุดชีวิต

บรรยากาศมืดค่ำ นอกจากแสงจากรถยนต์และไฟฉายของ
 เจ้าหน้าที่ ลอเรนซ์ก็มองไม่เห็นสิ่งอื่นใด แม้แต่คนที่ช่วยเขาหนีก็ตาม

คนคนนั้นพาลอเรนซ์วิ่งหนีลัดเลาะในที่มืดอย่างปราดเปรียวว่องไว
 แม้ลอเรนซ์จะวิ่งช้ากว่ามากจนเหมือนถ่วง แต่ด้วยความสามารถของเขา
 คนนี้ ผ่านไปไม่นาน ลอเรนซ์ก็พบว่าตัวเขาห่างจากแสงไฟและเสียงฝีเท้า
 ของเจ้าหน้าที่แอกซิสพอสมควร

ขณะที่เขาเริ่มวิ่งช้าลง คนคนนี่ยังวิ่งด้วยความเร็วสม่ำเสมอไม่รู้
 เหนื่อย ทั้งสองวิ่งผ่านชอกติกร้างไปหลายซอยจนลอเรนซ์แทบจะจำ
 เส้นทางไม่ได้ ลอเรนซ์ไม่รู้ว่านี่คือที่ไหนกันแน่ แต่ดูจากสภาพแล้วไม่มี
 ผู้อาศัยอยู่เลยแม้แต่คนเดียว รอบข้างเงียบสงัด มีเพียงเสียงเท้าของเขา
 ที่ย่ำลงบนพื้นถนนเฉอะแฉะ กลิ่นอับชื้นจากเชื้อราบบอกสภาพทรุดโทรม
 ของสิ่งก่อสร้าง

บนท้องฟ้าเริ่มมีดาวเดือนลอยสว่าง กลุ่มเมฆเคลื่อนที่ราวกับแหวก

มานให้แสงจันทร์สาดส่อง เมื่อลอเรนที่ปรับสายตาได้แล้ว เขาจึงเห็นว่า คนที่ช่วยเขาเป็นใคร

นั่นทำให้ลอเรนที่ยังแปลกใจขั้นสุดยอก

โลธ?...เหรือ ลอเรนที่อ้าปากค้าง เบิกตากว้างอย่างตกใจ

โลธ?...เนี่ยนะ! โลธจริงๆ ค่าย! โอ้มายเทลล์ โลธไม่ผิดแน่!!!

โลธช่วยเขาหนีทำไมละ...ลอเรนที่คิดอย่างไม่เข้าใจ แต่เขาคต้อง
เจียบไว้ก่อน พยายามไม่ส่งเสียง เพราะอาจทำให้อีกฝ่ายรู้ตำแหน่งได้

สีหน้าของโลธดูเคร่งเครียดจริงจัง แวตาสอดส่องหาทางหนีที่โล
รอบตัว ลอเรนที่พยายามวิ่งตามความเร็วของโลธอย่างยากลำบาก โลธ
ยังคงไม่หันกลับมาองเขา มุ่งมั่นพาเขาหนีต่อไป โลธวิ่งวนเวียนหลอก
ล่ออยู่พักใหญ่ จนในที่สุดเสียงของเจ้าหน้าที่ทุกคนก็หายไปแล้ว

"แฮกๆ" ลอเรนที่หอบหายใจอย่างเหนื่อยล้า ไม่รู้สีกว่าตัวเองจะ
มีแรงหลงเหลือ

โลธเหมือนรับรู้ได้ เขาจึงชะลอความเร็ว หันกลับมาองลอเรนที่
แวตาสีส้มคู่นั้นฉายความรู้สึกลากหลายปะปนกัน

"ขอโทษครับ" ลอเรนที่บอกด้วยเสียงแหบพร่า "ผมวิ่งต่อไม่ไหว
แล้ว"

โลธไม่ได้ตอบอะไรแต่เดินไปเดินมาพักใหญ่ สะโงกว่ามีเจ้าหน้าที่
ผ่านมาหรือเปล่า เมื่อพบว่าไม่มีใครตามมา โลธจึงหันมาพยักหน้าเป็น
เชิงบอกว่าพักได้

"ขอบคุณครับ" ลอเรนที่ตอบเบาๆ มือควานหาพื้นแห้งไม่เปียก
แล้วทรุดตัวนั่งลง หลังพิงผนังคอนกรีตเย็นเฉียบ เหงื่อโชกไปทั้งตัว
ลอเรนที่สูดหายใจเข้าออกอย่างหนักหน่วง

โลธเดินไปยืนพิงผนังฝั่งตรงข้ามลอเรนที่ เหลือบมองลอเรนที่ด้วย
แวตาสอดส่อง สีหน้าเหมือนกำลังคิดอะไรบางอย่าง

เมื่อลอเรนที่พักจนพอมีแรงขึ้นมาบ้าง เขาจึงนึกจุดประสงค์ของ
ตัวเองขึ้นมาได้ จริงสิ เขาคั่งใจจะมาขอโทษโลธนี่นา ตอนนั้นก็...เอ...มี

โอกาสแล้ว!

เขาเงยหน้าขึ้นมองโลธ โลธยังคงใช้ความคิดอย่างหนักโดยไม่ได้อสนใจเขา ลอเรนท่ล้งเล่ชั่วขณะ ไม่รู้ว่าจะเป็นการรบกวนหรือเปล่า แต่ในที่สุคก็เอย่ปากออกไป

"เอ่อ...คุณโลธครับ" ลอเรนท่เรียกแบบกล้าๆ กลัวๆ โลธหันมาสบตา

"เรื่อง...เอ่อ...ใน...เรียลเกมเพลย์รอบไฟนอลคราวนั้น" ลอเรนท่พูดคึกๆ ซักๆ อย่างไม่มั่นใจเท่าไร "ผม...ไม่รู้ว่เกิดอะไรขึ้น แต่...ถ้าผมทำให้คุณต้องเคือคร้อน ผมขอโทษจริงๆ นะครับ"

แม้จะพูดอย่างยากลำบาก แต่ลอเรนท่กลับรู้สึกโล่งใจ อย่างน้อยก็พูดออกไปได้แล้ว

โลธยังคงมองลอเรนท่หนึ่งๆ ไม่มีท่าทีใดๆ แววดาคุโศกเศร้า โลธเป็นหน้าไปทางอื่นเหมือนไม่ยักสู้หน้า

ลอเรนท่เห็นท่าทีของโลธแล้วถึงกับอึ้ง อ้าปากค้าง ทำอะไรไม่ถูก โลธเป็นอะไร โลธยังโกรธเขาอยู่ เขาจะทำยังงใด...ลอเรนท่คิดหนักเพือหาทางแก้ไข เขาไม่ชอบความรู้สึกไม่สบายใจแบบนี้เลย

"เอ่อ...ผม...ขอโทษนะครับ...ถ้าผมทำให้คุณโลธโกรธ" ลอเรนท่พูดเสียงแผ่ว ไม่รู้ว่โลธจะไคยินหรือเปล่า

"ถ้าอยากไคผมไคโทษยังงกับบอกนะครับ" ลอเรนท่ก้มหน้าก้มตาน้ำเสียงสั่นเล็กน้อย แต่ก็ยังพูดต่อไป "ผมรู้ว่คุณโลธพูดไม่ได้ แต่...อย่างน้อยเขียนบอกผมไคได้นะครับ ถ้าไม่เป็นการลำบากเกินไป"

ลอเรนท่ไคแค่ก้มหน้าคอดก เขาู้สึกเป็นกังวลอย่างมาก ลอเรนท่ไม่เคยู้ตัวมาก่อนเลย แม้ว่าปกติเขาจะไม่ค่อยรับู้อะไร ไม่ค่อยคิอะไรซับซ้อน แต่ไม่เคยนึกว่ตัวเองจะเป็นคนคิมากขนาดนี้

เขายังจำความรู้สึกแปลกๆ ตอนที่เจอกับโลธในครั้งแรกได้ แม้ไม่เข้าใจ แต่การทำให้โลธเคือคร้อนและไม่พอใจเป็นความรู้สึกที่แย่น่าดู ตอนนี้เขาไม่รู้จริงง ว่ควรจะทำอย่งไรคิ

เป๊าะ! ลอเรนที่สะดุ้งเมื่อได้ยินเสียง เขาเงยหน้าขึ้นเห็นโลธกำลัง
อยู่ในท่าคืบนี้วเรียก จากนั้นโลธก็พเหิดหน้าไปทางกำแพงด้วยสีหน้าหนึ่งๆ
'ไม่เป็นไร'

โลธชูคเขียนข้อความสั้นๆ ลงบนผนังอิฐ นั่นทำให้ลอเรนที่คาโ
อย่างบอกไม่ถูก นับเป็นครั้งแรกที่เขาได้สนทนากับโลธ ลอเรนที่ถึงกับ
กะพริบตาปริบๆ แทบไม่อยากเชื่อ

ใช่...โลธบอกไม่เป็นไร แสดงว่าโลธหายโกรธเขาแล้ว! ลอเรนที่
คิดอย่างโล่งอก

ลอเรนที่ผลอยิ้มโดยไม่ได้ตั้งใจ เมื่อสมองปลอดโปร่งปราศจาก
ความกังวล คำถามมากมายก็ผุดขึ้นมาในหัว อย่างเช่น โลธรู้สึกแปลกๆ
เวลาเห็นเขาไหม ทำไมโลธถึงช่วยเหลือเขาหลายต่อหลายครั้ง ทั้งตอนเกือบ
จะโดนพลินน์ทำร้าย ตอนเรียลเกมเพลย์ และตอนนี้ก็ ลอเรนที่ซึ่งใจว่า
จะถามดีไหม

"เอ่อ...ผมมีเรื่องสงสัยครับ" ลอเรนที่ตัดสินใจพูดออกไป "คุณ
โลธ...ช่วยผมหลายครั้งเลยครับ ผมไม่เคยมีโอกาสดำขอบคุณเลย แต่...
ผมก็ไม่เข้าใจว่าทำไมคุณโลธต้องมาลำบากช่วยผมด้วยจริงๆ คุณโลธไม่
ต้องทำแบบนั้นก็ได้นะครับ"

คำถามของลอเรนที่ทำให้โลธถอนหายใจ ก่อนจะส่ายหน้าเบาๆ
ด้วยสีหน้าโศกเศร้าเหมือนไม่อยากพูดถึงมัน ลอเรนที่ได้แต่อึ้งตกใจ
เหมือนถามบางสิ่งที่ไม่ควรถาม จนตัดสินใจว่าเงียบดีกว่า

แต่หลังจากนั่งเงียบอยู่เนิ่นนาน จู่ๆ โลธก็สะดุ้งพรวด

"เกิดอะไรขึ้นเหรอครับ" ลอเรนที่ถาม

โลธยืนนิ่ง สีหน้าकुกังวลใจ นั่นทำให้ลอเรนที่รับรู้ทันทีว่ามีใครบาง
คนไล่ตามพวกเขามาทันแล้ว!

คราวนี้ไม่ต้องรอให้บอกกล่าว ทั้งสองออกตัววิ่งหนีทันที โลธวิ่ง
นำทาง ส่วนลอเรนที่ก็วิ่งตามพลางมองซ้ายขวาอย่างตื่นตระหนก

"คุณโลธครับ...ที่นี่เป็นโลกแห่งความจริง ไม่ใช่โลกเกม พวกเรา

ไม่รู้จักสถานที่นี้ด้วยซ้ำ คุณโลธก็ค้อออกแล้วเหอครับว่าจะหนีไปที่ไหน"

ลอเรนที่รู้สึกไม่สบายใจ ขอให้หนีรอดจากพวกนั้นไปได้ แต่ก็ไม่รู้เลยว่าจะสามารถเอาตัวรอดในโลกแห่งความจริงนี้ได้หรือไม่

อย่างไรก็ตาม โลธยังคงวิ่งต่อไป ไม่ได้ตอบลอเรนท์ เอ้อ คึกมากตอนนี้คงไม่ได้อะไรขึ้นมาสินะ ลอเรนที่นึกในใจ ยังไงก็ต้องหนีให้ได้ก่อนละนะ

เอ๊ะ ลอเรนที่เผลอเหลือบมองเกียมิเตอร์ของตัวเอง มันกะพริบไฟสีน้ำเงินถี่ๆ เหมือนกำลังส่งสัญญาณอะไรบางอย่าง นั่นทำให้เขาเริ่มเข้าใจทำไมถึงถูกตามจนเจอ

เพราะเกียมิเตอร์นี่เอง!

เขารู้แล้วว่าทำไมแอสซิสต์ต้องถอดเกียมิเตอร์ออก เพื่อไม่ให้ถูกติดตามตัว แต่ลอเรนท์ไม่รู้วิธีปลดล็อก เขาต้องทำอะไร จะทำได้อย่างไร แต่...ลอเรนท์มองข้อมือของโลธที่ว่างเปล่า โลธไม่มีเกียมิเตอร์แล้ว ดังนั้นก็เท่ากับว่า....

ด้วยเหตุนี้ ลอเรนท์จึงหยุดวิ่ง

เมื่อเสียงฝีเท้าของลอเรนท์เงียบลง โลธก็ชะงัก หันมามองเขาค้วยสีหน้าสงสัย โลธหุบตามองข้อมือเท้าลอเรนท์ ทาคเดว่าอาจมีอาการบาดเจ็บทำให้วิ่งต่อไปไม่ได้ แต่ไม่เป็นเช่นนั้น สีหน้าของโลธจึงเต็มไปด้วยความประหลาดใจมากกว่าเดิม

"คุณโลธหนีไปคนเดียวอะครับ" ลอเรนท์กล่าว โลธเบิกตากว้างกับคำพูดของลอเรนท์ ก่อนจะส่ายหน้าปฏิเสธอย่างจริงจัง

"ผมไม่ใช่ใครจริงๆ นะครับ" ลอเรนท์ยิ้มบางๆ "อันที่จริงผมก็ไม่เข้าใจหรือครับว่าทำไมต้องหนี สาเหตุที่ผมมาที่นี่เพราะต้องการขอโทษคุณโลธเท่านั้นเอง แต่ยังไงผมก็ต้องกลับไป โลกแห่งความจริงนี้ไม่ใช่ที่ของผมหรอกนะครับ ผมต้องกลับไปเล่นเกมไอคอลลอะคาเดมี่ ผมต้องกลับไปเทลแลนด์ โลกในเกมของผม"

โลธขมวดคิวนีวหน้า ก่อนจะส่ายหน้าอีกครั้ง พยายามก้าวเข้ามา

ลากลอเรนที่ให้รีบวิ่งต่อ แต่ลอเรนก็กลับยกมือขึ้นมากั้นไว้ ก้าวถอยหลังเพื่อปฏิเสธ

"ถึงผมอยากจะหนี แต่ผมก็ไม่มีทางเลือกหรือครับ" ลอเรนที่พูดพลางชูแขนข้างซ้ายที่มีเกียมิเตอร์กะพริบอยู่ โล้่อังไปชั่วขณะ

"พวกเขาคงตามผมเจอได้ด้วยวิธีนี้ล่ะครับ" ลอเรนที่พยายามยิ้ม "ต่อให้ผมหนีก็หนีไม่รอดหรือครับ แต่คุณโล้่ออกมาแล้ว คุณโล้่อเป็นอิสระในตอนนี้ สามารถทำอะไรก็ได้ ถ้าคุณโล้่อจะหนี ผมจะอยู่ที่นั่นล่อพวกเขา คุณโล้่อจะต้องรอดแน่นอนครับ"

โล้่อสำหหน้าปฏิเสธอีกครั้ง พยายามข่มสีหน้าเจ็บปวดครวคร่าของตัวเองราวกับไม่อยากเอาตัวรอดคนเดียวแล้วทั้งลอเรนที่ไว้ที่นั่น ลอเรนที่เห็นดังนั้นจึงรีบพูดต่อไป

"คุณโล้่อช่วยผมตั้งเยอะแล้วครับ ให้ผมได้มีโอกาสตอบแทนบ้างเถอะครับ ผมไม่เป็นไรจริงๆ นะครับ"

โล้่อยังคงสำหหน้า ไม่ว่าลอเรนที่จะพูดอะไร นั่นทำให้ลอเรนที่เผลอหลุดพูดบางอย่างออกมาโดยไม่ตั้งใจ

"ถ้าคุณโล้่อไม่ไป ผมจะโกรธจริงๆ นะครับ!"

โล้่อตื่นตกใจที่เห็นลอเรนที่ขึ้นเสียงใส่ ลอเรนที่ก็รู้สึกแปลกใจกับคำพูดของตัวเองเช่นกัน

"ถ้าคุณโล้่อโดนจับเพราะผม ผมจะไม่มีวันให้อภัยตัวเองเลยนะครับ ผมไม่รู้ว่าตอนนี้เกิดอะไรขึ้น และทำไมคุณโล้่อถึงไม่ถูกส่งกลับโลกเกม แต่ผมยังมีที่ไป ผมสามารถกลับเกมไอดอลอะคาเดมี่ได้ แต่คุณโล้่อล่ะครับ ถ้าคุณโล้่อไม่หนีไป แล้วคุณโล้่อต้องเค็คร้อนเพราะผมอีก..."

นับพลัน เสียงของลอเรนที่ก็ขาดช่วง หยาดน้ำตาไหลรินออกมา ลอเรนที่เอามือปากหน้าอย่างตกตะลึง นี่เขาร้องให้ด้วยเหรอ?

เมื่อเห็นลอเรนที่ร้องไห้ โล้่อตัวแข็งทื่อ แว่ตาสันระริกด้วยความรู้สึกผิด

กิก กิก กิก ลอเรนที่สะอื้น เขาได้ยินเสียงผีเท่าจำนวนมากกำลัง

มุงมาทางนี้!

"ไปสิครับ...เร็วสิ ไป!" ลอเรนที่รีบตะโกนไล่ไล่

โลร์ยังคงลงเล กำมือแน่นอย่างเจ็บปวด รวกับการตัดสินใจในวินาทีนี้เป็นเรื่องยากลำบากมาก โลร์ก้าวไปที่กำแพง ใช้เล็บมือขูดเขียนบางอย่างบนแผ่นอิฐ ก่อนจะหันมายืนประจันหน้าลอเรนแล้วชี้ไปที่ข้อความนั้น

'ต้องรอให้ได้นะ'

นั่นทำให้ลอเรนทรมานด้วยสงสัย

รอดหรือ...รอดจากอะไรกัน...

"คุณโลร์รีบไปเร็วๆ สิครับ!" ลอเรนที่รีบเร่งเมื่อได้ยินเสียงใกล้เข้ามา ทำให้โลร์พยักหน้าอย่างเศร้าสร้อย โลร์พยายามเอ่ยปากบอกอะไรบางอย่าง ก่อนจะหลบตากลิ้งใจวิ่งหนีไป

ผ่านไปไม่ถึงสี่วินาที โลร์ก็หายลับตา ลอเรนที่ถอนหายใจอย่างโล่งอก

"เอ๋?" ลอเรนที่นึกขึ้นได้ ถึงแม้ว่าจะไม่มีเสียง แต่เมื่อกี้โลร์เหมือนพยายามจะบอกเขาว่า 'ขอโทษ' ...งั้นหรือ

ลอเรนที่ได้แต่ยืนแข็งเป็นหิน จนกระทั่งเสียงเรียกปลุกเขาตื่นจากภวังค์

"เจอตัวเกมไอคอลล GI#OU2T-H-121211851420-PB แล้ว"

ลอเรนที่เกือบทรุดตัวลง ตอนนี้เขาถูกตามตัวเจอแล้วสินะ เขาพยายามควบคุมสติไม่ให้ตื่นตกใจ จากนั้นก็หันไปเผชิญหน้ากับผู้มาใหม่

"ผมขอโทษที่...เอ๋?"

ลอเรนที่คาใจ ก่อนจะตัวสั่นเพิ่มความตกใจ ไม่ใช่พวกแอคซิสที่ตามมา...แต่เป็น...?!

เจ้าหน้าที่ในชุดดำแสนคุ้นตาจำนวนมากมายกรุกกันเข้ามา พวกเขาถ่มถ้อยคำและอุปกรณ์ต่างๆ เพื่อควบคุมตัวลอเรนโดยเฉพาะ เจ้าหน้าที่จากเกมไอคอลลอะคาเดมี่!!!

ลอเรนที่ถึงกับหนาวสั่นหลังวาบ เมื่อพบว่าทุกอย่างผิดจากที่คาดการณ์ไว้ ลอเรนที่ปล่อยให้พวกเขาสวมกอดแจ่มใส ตรวจสอบตราเกียมิเตอร์อย่างถี่ถ้วนโดยไม่มีแรงจะซัดขึ้น

"เกมไอคอลล ลอเรนที่ ฟิลค์ จากเกมวันซ้อะพอนเคอะไ่ม์ ยืนยันถูกต้อง" เจ้าหน้าที่คนหนึ่งกล่าว จากนั้นก็พยักหน้าให้คนอื่นๆ พาตัวลอเรนที่ไป

"เออ...เคียวครับ คุณจะพาผมไปที่ไหนครับ" ลอเรนที่ถามเสียงสั่นอย่างฉว

"ไม่ใช่ 'ที่นั่น' เพราะคุณยังไม่ใช่คนที่ต้องออกจากอะคาเคมิ" เจ้าหน้าที่ตอบ "ทางเราจะพาคุณกลับไปยังเกมไอคอลลอะคาเคมิตามเดิม"

"กลับอะคาเคมิหรอ" ลอเรนที่กลืนน้ำลายเอื้ออึ นี้ก็ผิดคาดเหมือนกัน แต่ในขณะที่เขารู้สึกโล่งใจอย่างบอกไม่ถูก เกมไอคอลลอะคาเคมิคงเป็นที่แห่งเดียวที่เขาสามารถอยู่ได้ในโลกแห่งความจริงนี้

อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าจะดีใจเหมือนได้กลับบ้าน แต่ก็อดกังวลไม่ได้ จำได้ว่ามีกฎเหล็กข้อหนึ่งคือ ห้ามออกนอกเกมไอคอลลอะคาเคมิด้วยสิ

"ผะ...ผมจะโดนทำโทษอะไรหรือเปล่าครับ" ลอเรนที่ถามอย่างหวาดระแวง

"ท่านผู้อำนวยการจอร์จ สมิธ กำลังรอพบคุณ" เจ้าหน้าที่ตอบไม่ตรงคำถาม แต่นั่นก็ทำให้ลอเรนที่เสียววาบได้พอๆ กัน

เขาจะโดนโทษอะไรบ้าง ทุกอย่างขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของจอร์จ สมิธแต่เพียงผู้เดียว

'ต้องรอดให้ได้นะ' ข้อความของโลธ์ผูกขึ้นมานในหัว ต้องรอดให้ได้...มันหมายความว่ายังไง รอดจากอะไร ต้องการให้เขาหนีหรืออย่างไร หรือว่าบางที...โลธ์อาจจะรู้อางสิ่งที่เขาไม่รู้

บททดสอบที่ 03

เงื่อนไขของจอร์จ สมิธ

"ผมจะมอบแบบทดสอบให้แก่คุณ" - จอร์จ สมิธ

ลอเรนที่ถูกพาตัวกลับมายังเกมไอคอลลอะคาเดมี สถานที่คุ้นเคย

ในโลกแห่งความจริง แต่ในตอนนี้เขากลับนั่งไม่ติดเก้าอี้เมื่ออยู่ห้องรับรองชั้น GI - 02 สถานที่แห่งแรกซึ่งเขาได้พบกับผู้อำนวยการจอร์จ สมิธ

จะว่าเขาได้พบก็ไม่ได้ถูกเสียทีเดียว จอร์จ สมิธต่างหากที่ได้พบเขา แต่เขากลับไม่เคยพบจอร์จ สมิธเลย เขาจึงชักเริ่มสงสัยเหมือนกัน ตัวจริงของจอร์จ สมิธเป็นใคร คาดว่าหลายคนก็คงอยากรู้เช่นเดียวกับเขา

"สวัสดิ์ ลอเรนที่ ฟิลด์" แล้วเสียงก็ดังขึ้น ลอเรนที่สะดุ้งเล็กน้อย แค่นี้ก็มาถึงมาเลยแฮะ

"สะ...สวัสดิ์ครับ คุณจอร์จ สมิธ" ลอเรนที่เอ่ยทักอย่างกล้าๆ กลัวๆ ขณะมองไปรอบๆ ห้องรับรองหรูหราตามความเคยชิน ทั้งที่รู้อยู่แล้วว่าจะมองหาอย่างไรก็ไม่มีทางเห็นตัวผู้พูด

ห้องนี้ยังเหมือนเดิม ไม่ผิดแผกจากวันแรกที่เขาเข้ามาเล่นเกมไอคอลลอะคาเดมี พื้นพรมสีแดงเลือดหมู ผนังไม้เคลือบแลกเกอร์สีเข้ม เฟอร์นิเจอร์ลวดลายสวยงามแบบวิกตอเรียน

"ผมจะไม่พูดให้มากความ ขออนุญาตเข้าประเด็นเลยก็แล้วกัน"
จอร์จ สมิธกล่าว "ผมคิดว่าคุณคงรู้ดีอยู่แล้วสินะ คุณได้ฝ่าฝืนกฎระเบียบ
ข้อสำคัญของเกมไอคอลลอะคาเดมี่ กฎที่ว่าด้วยห้ามเกมไอคอลลออกจาก
อะคาเดมี่โดยพลการ"

ลอเรนที่ไต่เต้าก้มหน้าก้มตา เอาเท้าเขี่ยพื้นพรมอย่างละอายใจ

"อะ...ผมทราบครับ" ลอเรนตอบเสียงสั้น

"ถ้าเช่นนั้น ทั้งที่รู้ว่าผิด เหตุใดจึงจงใจละเมิดกฎ"

ลอเรนที่นั่งนิ่ง เรื่องนี้...เขาไม่ได้ตั้งใจอยากจะทำผิดกฎ ไม่เคยคิด
ด้วยซ้ำ เขาควรจะตอบอย่างไร เขาไม่ได้ต้องการออกจากอะคาเดมี่
เลย แต่ทุกอย่างมันกลับตาลปัตรไปหมด

เมื่อผู้อำนวยการจอร์จ สมิธเห็นว่าจำเลยยังคงเงิบ เขาจึงกล่าว
แทรกขึ้นมา

"รู้หรือไม่ว่าผมทราบได้อย่างไรว่าคุณหายไปจากอะคาเดมี่ มี
เจ้าหน้าที่คนหนึ่งถูกทำร้ายจนสลบ เขาไม่ได้อาการสาหัส แต่เมื่อผม
ตรวจสอบจากกล้องวงจรปิดจึงพบว่าเป็นคนนั่นเอง ลอเรนที่ ฟิลด์
หลังจากนั้นผมจึงสั่งให้เจ้าหน้าที่เปิดสัญญาณติดตามตัวในเกียมิเตอร์
ของคุณ นั่นทำให้ผมทราบว่า คุณออกไปอยู่ข้างนอกแล้ว"

"น่าแปลกนะ คุณเองก็มีประวัติความประพฤติค่อนข้างดีในเกม
ไอคอลลอะคาเดมี่มาโดยตลอด แต่คราวนี้คุณทำผิดอย่างมหันต์ นอกจาก
ออกนอกเขตอะคาเดมี่แล้ว ยังมีข้อหาใช้กำลังทำร้ายร่างกายบุคลากร
อา...ลักทรัพย์อีกต่างหาก คุณชุดที่คุณใส่อยู่ตอนนี้สิ"

"ผมไม่ได้ตั้งใจครับ!" ลอเรนที่โผล่ออกมา แม้จะอับอายเพราะ
ชุดที่ใส่อยู่ตอนนี้ก็เป็นชุดของเจ้าหน้าที่คนนั้น เรียกได้ว่าหลักฐานคาหนัง
กาเขา คืบไม่หลุดเลยทีเดียว

"เอาละ ไหน...ผมขอฟังคำแก้ตัวของคุณหน่อย ในเมื่อหลักฐาน
ผูกมัดยืนยันชัดเจนขนาดนี้แล้ว คุณคิดจะทำอย่างไร"

ลอเรนที่เหวี่ยงอก มือกำชายเสื้อเพื่อรวบรวมสติ "ผมยอมรับเรื่อง

ทำร้ายเจ้าหน้าที่ครับ แต่ผมไม่ได้ต้องการให้เขาบาดเจ็บ ผมแค่อยากหาวิธีไปเจอเกมไอคอลล่ายแอดซิสเป็นครั้งสุดท้ายครับ"

ผู้อำนวยการจอร์จ สมิตยังคงเงยบกริบ คาคำคงกำลังตั้งใจฟัง

"ผมไม่รู้ว่าจะเจอพวกเขาได้อย่างไร ในเมื่อพวกเขาต้องกลับโลกเกมตลอดกาล ผมก็ไม่ว่าจะมีโอกาสอีกมั๊ย ผม...มีบางอย่างที่อยากจะบอกพวกเขาครับ ผมเลยไม่มีทางเลือกอื่น นอกจากทำแบบนั้น"

พอพูดจบลอเรนท์ก็นั่งคอตก ผู้อำนวยการจอร์จ สมิตยังคงเงยอยู่พักใหญ่ราวกับกำลังพิจารณาคำกล่าวของลอเรนท์ จากนั้นจึงถามต่อ

"แล้วตอนนี้ คุณ 'รู้' อะไรบ้าง"

ลอเรนท์เงยหน้าขึ้น ก่อนจะขมวดคิ้วอย่างงุนงง

"รู้?" ลอเรนท์เอ่ยเสียงสูงอย่างไม่เข้าใจ

"ผมอยากให้คุณรู้อะไรที่ทำให้คุณสงสัยหรือคับข้องใจ บางสิ่งที่คุณไม่เคยรู้แต่เพิ่งได้เห็น คุณรู้อะไรบ้างหรือไม่"

ลอเรนท์ยังคงไม่เข้าใจคำถาม แต่พอฉุกคิดสักพักเขาก็กลับรู้สึกสังหรณ์ใจแปลกๆ จอร์จ สมิตกำลังจับผิดเขาอยู่ พยายามคาดกันความจริงเพื่อค้นหาสิ่งที่เขาได้รับรู้จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหมด

แวนตาลลอเรนท์สั่นระริก สิ่งที่เขารู้และคับข้องใจนั้นหรือ...ทำไมเกมไอคอลลไม่ได้ถูกส่งกลับโลกเกม แต่ถูกส่งออกไปนอกอะคาเดมี...พวกเขาถูกพาไปที่ไหนสักแห่งบนโลกนี้...ที่ไหนกันแน่ละ...แอดซิส...มาช่วยเกมไอคอลล...เพื่ออะไร...

'ต้องรอดให้ได้นะ' ข้อความของโลธ...รอดจากอะไร หมายถึงสิ่งใดกันแน่...

สิ่งที่เขา 'รู้' ผุดขึ้นมาในหัว ตึกกันสับสนวนวายไปหมด เป็นสิ่งที่รับรู้ แต่ไม่เข้าใจสักอย่าง ลอเรนท์ทำท่าจะพูดออกไป แต่สุดท้ายกลับเม้มปากคริมนึกได้ทันท่วงที

ไม่ได้สิ...ลอเรนท์เปลี่ยนใจในช่วงเสี้ยววินาที หากเขาพูดออกไป

จนหมด มันต้องส่งผลกระทบไม่ดีแน่ๆ เขาต้อง...หาทางหลีกเลี่ยงไปก่อน
 "ผมไม่รู้อะไรเลยครับ" ลอเรนทพยายามตอบด้วยน้ำเสียงหนัก
 แน่นที่สุด

"คุณปิดบังผมไม่ได้หรอก ผมไม่เชื่อว่าผมไม่รู้อะไรเลยจริงๆ"

ลอเรนทนั่งตัวสั่น เมื่คเห็งือซิมออกมาจากมือ ความรู้สึกตึงเครียด
 ฉาโฉมเข้าไป บรรยากาศกดดันชวนอึดอัดเหมือนผู้ต้องหากำลังถูกสอบ
 ปากคำในหือ่งขัง ลอเรนทสุดลมหายใจเข้าลึกๆ เพื่อตั้งสติอีกครั้ง

เอาละ ก่อนอื่นเขาต้องเอาตัวรอด...

"แล้วคุณจอร์จ สมิธอยากให้ผมรู้อะไรล่ะครับ" ลอเรนทตัดสินใจ
 ถามย้อนกลับไป

นั่นทำให้ผู้อำนวยการจอร์จ สมิธ เจียบไปพักใหญ่ ก่อนจะตอบ
 กลับมา

*"อืม...นั่นสินะ ผมไม่ได้อยากให้คุณรู้อะไรเป็นพิเศษ ผมเพียงแค่อ
 อยากรู้ความจริงจากปากของคุณ และผมก็หวังว่าคุณจะเชื่อใจผมมากพอ"*

ลอเรนทครุ่นคิดอย่างหนักในการโต้ตอบครั้งนี้ ปกติเขาเป็นคนพูด
 ตรงไปตรงมาไม่เคยอ้อมค้อม รู้ก็บอกว่ารู้ ไม่รู้ก็บอกว่าไม่รู้ แต่คราวนี้
 เขากลับทำเช่นนั้นไม่ได้

เขาไม่ถนัดการสนทนาเชิงจิตวิทยา อย่างไรก็ตาม เนโรเคยสอน
 เทคนิคการเอาตัวรอดเรื่องวาทศิลป์ด้วย ในยามตกอยู่ในสภาวะวิกฤติ
 ท่ามกลางศัตรู เราต้องหาทางพูดสิ่งที่ฝ่ายตรงข้ามอยากฟังและฟังพอใจ
 เพื่อให้เขาค่อยตามเรา

ลอเรนทไม่เคยคิดว่าสิ่งนั้นจะมีประโยชน์เลย จนกระทั่งในวันนี้
 สิ่งที่จอร์จ สมิธอยากฟังเธอ...ลอเรนทพยายามนึก

"ผม...ตามเจ้าหน้าที่คนอื่นๆ ไป ไม่รู้ว่าไปที่ไหนและเกิดอะไรขึ้น
 กันแน่ ผมรู้สึกสังหรณ์ใจไม่ดี จนกระทั่งมีเรื่องวุ่นวายเกิดขึ้น ผมก็เลยรีบ
 หนีเอาตัวรอด ผมไม่ชินกับสถานที่ไม่คุ้นเคย ผมอยากกลับไปเกมไอดอล
 อะคาเดมี่ครับ"

ลอเรนซ์พยายามเรียบเรียงอย่างดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ เทคนิคที่จะ
ทำให้ผู้ฟังไม่ตะขิดตะขวงใจคือ ต้องพูดความจริง แต่เลือกเฉพาะสิ่งที่คิด
ว่าควรจะถูกเท่านั้น

เขาพอเข้าใจรูปการณ์ในตอนนี้พอสมควร ไม่ว่าอย่างไร การที่
จอร์จ สมิธพยายามค้นความจริงจากปากเขา นั่นก็หมายความว่า จอร์จ
สมิธไม่ต้องการให้เขารู้สิ่งที่ไม่จำเป็นมากเกินไป

หลังจากเกริ่นความจริงไปแล้ว ขึ้นต่อไปคือหว่านล้อมให้ผู้ฟัง
พอใจ

"ผมดีใจมากเลยครับ เจ้าหน้าที่จากเกมไอคอลลอะคาเดมีตามหา
ผมจนเจอ ผมนึกว่าจะต้องอยู่ในที่แบบนั้นตลอดไป ไม่มีวันได้กลับมาอีก
ผมโล่งใจที่ได้กลับมา ผมต้องขอโทษจริงๆ ครับ เพราะผมคนเดียวแท้ๆ
ทำให้ทุกคนต้องเดือดร้อน"

ลอเรนซ์ทำหน้าที่สอเสีารู้สึกผิดเพื่อให้จอร์จ สมิธเชื่อ แม้ว่าเขา
จะมองไม่เห็นผู้อำนวยการ แต่ก็มั่นใจว่าจอร์จ สมิธต้องจับตาอยู่แน่นอน

"อืม" ผู้อำนวยการจอร์จ สมิธ รับฟังสิ่งที่เขาพูด ทำให้ลอเรนซ์
รู้สึกโล่งอกเล็กน้อย

"ลอเรนซ์ ฟิลด์ อย่างน้อยคุณก็ยอมรับผิด" ผู้อำนวยการจอร์จ
สมิธ เอ่ย "ส่วนเรื่องทุกอย่างที่เกิดขึ้นนั้น ผมขอให้คุณไม่ต้องกังวล และ
จงลืมมันไปเสีย"

"ครับ" แม้จะขานตอบรับ แต่ลอเรนซ์ก็หลุบตาลงอย่างลับสน ไม่
ต้องกังวลและให้ลืมไปเหรอ...ทำไมล่ะ ลอเรนซ์ขมวดคิวนี้นานอย่างไม่
เข้าใจ พยายามก้มหน้าก้มตาเพื่อกลั่นสีหน้าของตัวเองเอาไว้

"เกมไอคอลลได้ถูกส่งกลับโลกเกมเรียบร้อยแล้ว ดังนั้นคุณจึงไม่มี
เหตุผลที่จะต้องจำมันไว้ เพราะหน้าที่ของคุณ คือ อยู่ที่เกมไอคอลล
อะคาเดมีให้นานที่สุด จำไม่ได้หรือ"

"ผมจำได้ครับ" ลอเรนซ์พยายามควบคุมน้ำเสียงให้เป็นปกติ ทั้ง
ที่ทุกสิ่งทุกอย่างเขารับรู้ดีแก้ไข

โลกเกมเนี่ยนะ?! แต่ที่เขาเพิ่งไปมานั้นมันโลกนอกเกมไอดอล อะคาเดมีซึกุ ทั้งที่เกมไอดอลค่ายแอคซิสถูกพาออกนอกอะคาเดมี แล้วยังถูกชิงตัวไป ทำไมจอร์จ สมิตถึงได้แสดงท่าที่เหมือนทุกอย่างเรียบร้อยแบบนี้

"โลกเกมค่อนข้างดูเหมือนโลกจริงไปหน่อยนะครับ" ลอเรนท์กล่าวเสียงเรียบ ก่อนจะตกใจจนแทบอยากกักลิ้นตัวเอง เขาเผลอพูดสิ่งที่ไม่ควรพูดออกไปโดยไม่ตั้งใจเสียแล้ว

ทำยังไงดี ทำยังไงดี...ลอเรนท์ได้แต่วิตกกังวล ทว่าผู้อำนวยการจอร์จ สมิตกลับไม่ได้เคลือบแคลงอะไร ตรงกันข้ามเลย...

"นั่นก็เป็นส่วนหนึ่งของโลกเกม" จอร์จ สมิตตอบ ทำให้ลอเรนท์ฉงน

หา? โลกเกมเหรอ

"เนื่องจากโลกเกมกับโลกแห่งความจริงมีความแตกต่างอยู่หลายประการ การเดินทางข้ามสองโลกอย่างถาวรอาจทำให้เกิดผลกระทบอย่างมาก สถานที่ซึ่งคุณไปมาเป็นส่วนหนึ่งของขั้นตอนการปรับตัวให้ชินกับสภาพในโลกเกม เกมไอดอลจะต้องอยู่ที่นั่นราวๆ สิบชั่วโมง ก่อนจะถูกรวบรวมข้อมูลกลับเป็นตัวละครในเกมดั้งเดิม สถานที่นั่นคล้ายกับเกมสเตชันซึ่งเป็นการจำลองโลกเสมือนขึ้นมาแต่ไม่ใช่โลกของเกมจริงๆ ผมไม่แปลกใจที่คุณสงสัยนะ เพราะเหตุนี้ โลกก่อนกลับเกมจึงเหมือนโลกจริงค่อนข้างมาก"

ลอเรนท์ได้แต่อึ้งแทบไม่กะพริบตา ถึงแม้ว่าเหตุผลที่จอร์จ สมิตกล่าวมานั้นค่อนข้างโหล่ล้นชวนให้น่าเชื่อถือ แต่เขาเห็นอะไรมากกว่านั้นมากกว่าที่จอร์จ สมิตคิดว่าเขาจะ ลอเรนท์ไม่เคยรู้สึกขัดแย้งอย่างบ้าคลั่งขนาดนี้มาก่อน

จอร์จ สมิตกำลังโกหก!!! เขารู้สึกไม่พอใจอย่างมาก โลกเกมบ้าบออะไรกัน!

ไรอัน...เกมเมกเกอร์ค่ายแอคซิสไปโผล่ที่นั่นเพื่ออะไร อีกทั้ง

เจ้าหน้าที่ยังพูดเรื่องกลับบ้านอีก บ้านของเจ้าหน้าที่เกมไอคอลลอะคาเดมี อยู่ในโลกเกมด้วยหรือไง

เป็นเหตุผลที่ฟังไม่ขึ้นเลยสักนิด โทท! โทททั้งเพ!

ลอเรนซ์พยายามข่มกลั้นอารมณ์เอาไว้ แน่แน่นอนว่าตอนนี้จอร์จ สมิตเองก็เชื่อที่เขาพูด เชื่อว่าเขาไม่รู้เรื่องอะไรมากไปกว่าที่ควรรู้ ดังนั้น เขาจึงต้องทำเหมือนเชื่อสิ่งที่ได้รับฟังเช่นกัน เขาต้องไหลตามน้ำไปเรื่อยๆ เออออตอบรับไปตามจอร์จ สมิต ลอเรนซ์สูดหายใจลึกๆ ก่อนจะกล่าว บทสนทนาต่อไป

"โห...จริงหรือครับ" ลอเรนซ์ทำตาโตประกอบความตื่นเต้น ก่อน จะพยายามทำสีหน้าวิตกกังวล "แล้ว...ผมจะถูกส่งกลับโลกเกมด้วยหรือ เปล่าครับ" ลอเรนซ์แสสร่งพุดตึกๆ ซักๆ

"คุณยังไม่ใช้เกมไอคอลลที่ถูกคัดสินให้ออกจากเกมไอคอลลอะคาเดมี ผมยังไม่มีสิทธิ์ที่จะทำแบบนั้น"

"แต่...ผมทำผิดกฎของเกมไอคอลลไม่ใช่หรือครับ" ลอเรนซ์ทำ เสียงไม่แน่ใจ

"เรื่องส่งกลับโลกเกม มหาชนเป็นผู้ตัดสิน ส่วนเรื่องบทลงโทษที่ เกมไอคอลลทำผิด ผมเป็นผู้ตัดสิน ดังนั้น ลอเรนซ์ ฟิลด์ โทษของคุณ พร้อมจะฟังหรือยัง"

ลอเรนซ์ชักใจคอไม่เสียแล้ว เขากลืนน้ำลายเอือก บทลงโทษ นั้นหรือ

"ไม่มีข้อยกเว้นสำหรับเกมไอคอลลที่ทำผิดกฎของเกมไอคอลลอะคา-เดมี รวมทั้งคุณด้วย ลอเรนซ์ ฟิลด์"

เขาฟังแล้วถึงกับสะท้อนทันที

"อย่างไรก็ตาม หลังจากที่ผมได้คุยกับคุณ จึงทราบว่าคุณเองก็ ไม่ได้มีเจตนาที่จะทำผิดกฎแต่อย่างใด ผมเข้าใจ นั่นเป็นเหตุสุดวิสัยที่ ไม่ได้ตั้งใจให้เกิดขึ้น ถึงแม้คุณมีโทษฐานทำร้ายเจ้าหน้าที่อยู่ก็ตาม แต่ผม จะผ่อนผันให้คุณ"

ลอเรนท์ถอนหายใจราวกับยกภูเขาออกจากอก เขากลัวเหลือเกินว่า จะต้องเจอโทษหนัก พอได้ฟังแบบนี้ค่อยรู้สึกสบายใจขึ้นมาหน่อย

"ผมจะให้โอกาสคุณได้แก้ตัว"

"แก้ตัว...?"

"ถูกต้องแล้ว" จอร์จ สมิธกล่าว "ตามปกติแล้ว เกมไคดอลที่ทำผิดกฎหลักจะต้องถูกส่งกลับโลกเกมโดยไม่มีการผ่อนผัน แต่กรณีของคุณ ผมจะให้โอกาสคุณได้แก้ตัวอีกครั้ง หากคุณทำสำเร็จ ผมจะถือว่าคุณไม่เคยกระทำความผิดกฎ แต่หากคุณทำไม่สำเร็จ คุณก็จะต้องรับโทษตามระเบียบ"

"แล้วผมจะต้องทำอะไรล่ะครับ" ลอเรนท์ลู่บหัวอย่างสงสัย

"ผมจะมอบแบบทดสอบให้แก่คุณ"

ลอเรนท์ตัวแข็งทื่อ ก่อนจะเอียงคออย่างฉงนใจ "แบบทดสอบอะไรครับ"

"ผมจะบอกคุณก็คือเมื่อคุณยอมรับเงื่อนไขของผม" จอร์จ สมิธตอบ

"แล้วถ้าผมไม่ยอมรับเงื่อนไขล่ะครับ" ลอเรนท์เกาหัวแกรกๆ อย่างงุนงง

"ผมก็จะส่งคุณกลับโลกเกม ในข้อหาที่คุณกระทำความผิดกฎ"

ลอเรนท์ถึงกับช็อก หากต้องการอยู่ที่นี้ต่อไป เขาจะต้องทำแบบทดสอบให้สำเร็จ หากทำไม่สำเร็จหรือไม่ยอมรับ เขาก็จะต้องถูกส่งกลับโลกเกม พอคิดคั้งนั้น ลอเรนท์ก็เริ่มไม่เข้าใจ เขาต้องยอมรับอย่างเลี้งไม่ได้! จอร์จ สมิธจึงใจทำให้เขาไม่มีทางเลือก!

ถ้าเป็นเมื่อก่อนเขาคงดีใจ ได้กลับโลกเกมแล้ว อาณาจักรเทลแลนด์อันแสนสงบสุขของเขา แต่นั่นมันไม่ใช่! ไม่มีใครได้กลับโลกเกม! ลอเรนท์กำมือแน่นด้วยความรู้สึกคับแค้นใจ

"ถ้าผมยอมรับ...ผมก็ไม่ต้องกลับโลกเกมใช่ไหมครับ" ลอเรนท์ถามย้ำอีกหน

"คุณต้องยอมรับและทำให้สำเร็จ นั่นคือเงื่อนไขของผม"

"ยังงั้นผมก็ไม่มีทางเลือกอยู่แล้วใช่ไหมครับ" ลอเรนท์พูดอย่างใจเย็นที่สุด

ผู้อำนวยการจอร์จ สมิธ กลั้วหัวเราะ

"ถูกต้อง" จอร์จ สมิธว่า "เดี๋ยวนี้คุณพัฒนาแล้วนะ คุณฉลาดขึ้นเยอะเลย"

ลอเรนท์ถอนหายใจ เขาไม่รู้สึกริษยิตกับคำชมเลยสักนิด

"โอเคครับ ผมยอมรับแล้ว" ลอเรนท์กล่าว "แบบทดสอบคืออะไรหรือครับ"

"แบบทดสอบนี้ง่ายมาก ถ้าคุณสามารถ คุณก็จะได้อยู่ในเกมไอคอลลอะคาเดมีต่อไป แต่ถ้าคุณทำไม่ได้ คุณก็จะถูกส่งกลับโลกเกม และเมื่อคุณยอมรับเงื่อนไขแล้ว ไม่ว่าคุณจะทำสำเร็จหรือไม่ คุณก็ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงหรือปฏิเสธได้"

"ครับ"

"ภายในสามสัปดาห์ เกมไอคอลลชื่อว่า ลอเรนท์ ฟิลด์ จากเกมวันช็อคพอนเคอะไทม์ จะต้องขึ้นแรงก์โหวตอันดับหนึ่ง"

"หา?" ลอเรนท์อ้าปากค้าง แทบไม่เชื่อหูตัวเอง "อะไรนะครับ?"

"คุณจะต้องขึ้นมาอยู่ตำแหน่งเดียวกับ 'ไลธ' ภายในสามสัปดาห์นี้แหละ คือแบบทดสอบของผม"

ลอเรนท์เบิกตากว้างแทบไม่กะพริบ แบบทดสอบนี้มัน...

"จะเป็นไปได้ยังไงครับ!" ลอเรนท์ร้องเสียงหลง "ก็ผม...คะแนนโหวตรั้งท้ายมาโดยตลอด"

"ผมรู้ว่ามันยาก และเพราะมันยาก ผมถึงได้เลือกให้เป็นแบบทดสอบ เกมง่ายๆ มันจะไปสนุกได้อย่างไร จริงไหม"

ลอเรนท์เถียงไม่ออก

"อย่างไรก็ตาม หากคุณทำสำเร็จ มันอกจะเป็นผลกำไรต่อคุณมากกว่าผมเสียอีก นอกจากจะอยู่เกมไอคอลลอะคาเดมีต่อแล้ว ก็ยังได้รับ

ชื่อเสียงมากมาย เป็นที่ชื่นชอบของมหาชนทั่วโลกอีกต่างหาก"

นั่นเป็นสิ่งที่เขาไม่เคยสนใจเลย...ลอเรนท์ได้แต่คิดในใจ

"นอกจากนี้ หากคุณทำสำเร็จ ประวัติศาสตร์ของวงการเกมจะพลิกผัน และเกมไอคอลละคาเคมีจะมีสีสันขึ้นอีกเยอะ คังนั้นผมขอมอบสิทธิพิเศษให้คุณอีกอย่างด้วย"

ผู้อำนวยการจอร์จ สมิธเว้นช่วงไปเล็กน้อย

"หากคุณชนะ ผมจะเปิดเผยตัวตนของผม แล้วคุณก็จะได้รู้ว่าแท้จริงแล้วผมเป็นใครกันแน่"

ลอเรนท์ถึงกับอึ้งตะลึง ตัวจริงของจอร์จ สมิธ!?

"พุงง่าย ๆ คือ เราทั้งคู่กำลังสร้างเกมเคิมพันกันอยู่ คุณ...เคิมพันด้วยการอยู่ในอะคาเคมีต่อไป ผม...เคิมพันด้วยความลับของผม"

"แบบทดสอบที่ใช้ในการเคิมพันครั้งนี้ คือ แรงกระตุ้นโหวตของคุณในอีกสามสัปดาห์ข้างหน้า"

ลอเรนท์พยักหน้าอย่างเลือนลอย เขายังซ็อกกับสิทธิพิเศษที่ได้รับอยู่

"ผมว่ามันค่อนข้างยุติธรรมแล้วนะ คุณว่าไหม" จอร์จ สมิธยังคงกล่าวต่อไป "นอกจากนี้ เพื่อตอบแทนที่คุณยอมเล่นเกมกับผม ผมจึงมีของขวัญชิ้นพิเศษมอบให้คุณ ลอเรนท์ ฟิลล์"

"ของขวัญ?" ลอเรนท์ตื่นจากภวังค์พลางขมวดคิ้วสงสัย "ของขวัญอะไรเหรอครับ"

"คุณจะรู้แน่ ในอีกสองวันที่จะถึง" จอร์จ สมิธตอบ "นับจากนี้ไป ผมจะส่งคุณกลับไปใช้ชีวิตในเกมไอคอลละคาเคมีตามปกติ หนึ่งในเงื่อนไขของกติกาแบบทดสอบนี้ คุณห้ามเอ่ยถึงเรื่องที่เรากำลังกันไว้โดยเด็ดขาด มิเช่นนั้นจะถือว่าเกมนี้เป็นโมฆะทันที"

"เอ่อ...ครับ" ลอเรนท์ขานรับเสียงแผ่ว

"ในวันพรุ่งนี้ เกมไอคอลลทุกคนจะต้องเตรียมงานสำหรับการเปิดตัวเกมไอคอลละคาเคมีอีกครั้ง ผมแอบบอกเล็กน้อย เราจะมีการเปลี่ยนแปลง

รูปแบบรายการนิดๆ หน่อยๆ ซึ่งผมจะประกาศอีกทีที่เพลย์เซนเตอร์ ชั้น GI - 01 ทางอะคาเดมีจะเปิดให้ผู้ชมและสื่อมวลชนเข้าชมงานฟรี"

วันมะรืนนั่นแหละ...ลอเรนท์คิดในใจ แบบนี้ก็เท่ากับว่า...

"คุณจอร์จ สมิทธาเกมไอคอลลีใหม่ครบยี่สิบคนแล้วหรือครับ"

"แน่นอน ทุกอย่างเตรียมการเรียบร้อยพร้อมเสร็จสรรพ"

ลอเรนท์เงยไปสั๊กพัก นั่นทำให้เขาอดสงสัยไม่ได้ "แล้วเป็นใครบ้างหรือครับ"

ผู้อำนวยการจอร์จ สมิธไม่ตอบ

"เนื่องจากเป็นของขบวนการไพรส์ขึ้นพิเศษสำหรับคุณโดยเฉพาะ หากแอบเปิดกล่องดูก่อนก็คงไม่สนุก ผมแนะนำให้คุณลุ้นในวันนั้นก็แล้วกัน"

ลอเรนท์ลูปค้อย่างงวยง จนกระทั่งผู้อำนวยการจอร์จ สมิธกล่าวตัดบท

"เอาละ...ผมว่าเราเจอกันเพียงแค่นี้ แล้วอย่าลืมแบบทดสอบของผมละ ขอให้คุณโชคดี ลอเรนท์ ฟิลด์ ที่นี่จะเป็นสวรรค์หรือนรกขึ้นอยู่กับคุณ"

บัดนี้ผู้อำนวยการ จอร์จ สมิธจากไปแล้ว และทั้งความเคลือบแคลงหลายประการในใจลอเรนท์ ของขบวนการขึ้นพิเศษ มันคืออะไรกันละเนี่ย

อย่างไรก็ตาม ลอเรนท์ชักเริ่มไม่แน่ใจ ทำไมจอร์จ สมิธจึงโกหกเขา ต้องการเล่นเกมทดสอบเขาเพื่ออะไร แดมหากเขาชนะ ก็จะยอมเปิดเผยตัวตนอีกต่างหาก นั่นทำให้ลอเรนท์รู้สึกแปลกใจอย่างบอกไม่ถูก ลางสังหรณ์แปลกๆ ปรากฏขึ้นในใจของเขา รวากับว่า...

เกมไอคอลลีอะคาเดมีกำลังปิดบังบางสิ่ง

บททดสอบที่ 04

กลยุทธ์การฉ้อโกงสู่ UIP Top Star

"นี่เป็นแค่ทฤษฎีเท่านั้นนะ นอกนั้นต้องไปประยุกต์ใช้เอาเอง" - เนโร
ลอเรนซ์ ฟิลค์ - (จดยิกๆ)

ลอเรนซ์เดินกลับห้องพักของตัวเองอย่างเหม่อลอย มีความคิด
ปะปนสับสนในหัวเต็มไปหมด ป่านนี้ไม่รู้โลธจะเป็นอย่างไรบ้าง หนีรอด
หรือเปล่า ไหนจะเกมไอคอลล่ายแอดซิสที่ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับพวกเขา
กันแน่ แล้วยังจะเรื่องแบบทดสอบของจอร์จ สมิธ ของขวัญชิ้นพิเศษที่ยัง
ไม่รู้วาคืออะไร แล้วเขาจะทำให้ตัวเองขึ้นอันดับหนึ่งได้อย่างไร ทำไมจอร์จ
สมิธต้องโกหก เรื่องจริงคือสิ่งใดกันแน่ และอีกมากมายก่ายกอง ยิ่งคิด
ก็ยิ่งปวดหัว

'สวัสดิ์ ลอเรนซ์ ฟิลค์ หอเจนเทิลแมน ยินดีต้อนรับ'

เสียงจากระบบยังคงทักทายเขาเหมือนเดิม บานประตูเลื่อนเปิด
ออก ลอเรนซ์ก้าวเดินเข้าไปอย่างไร้สติ ห้องนั่งเล่นยังคงรกต่อไปอย่างที
ไม่มีใครคิดจะจัด เพราะบิ๊อบบี้ทำลายข้าวของอยู่ทุกวัน ความคิดเรื่อง
จัดห้องจึงไม่เข้าท่าอย่างมาก แต่เนื่องจากลอเรนซ์กำลังหมกมุ่นอยู่แต่ใน
ความคิด เขาจึงไม่ใส่ใจกับสิ่งรอบตัว

อย่างไรก็ตาม ตอนนี้ไม่มีเสียงกริ่งโครมครามจากระเบิดตูมตาม

ของบ๊อบบี้ หรือเสียงกรีดไฟทักทาย 'Wanna bet?' ของแบงเกอร์ ลอเรนท์ จึงมั่นใจว่าพวกนั้นคงเข้านอนกันหมดแล้ว นี่คงศึกมาแล้วสินะ ลอเรนท์ คิดในใจ เขาเองก็ควรไปนอนบ้าง วันนี้รู้สึกเหนื่อยเหลือเกิน แคมยังมี เรื่องชวนให้คิดมากให้ปวดหัวเต็มไปหมด

กริ่ง กรอง ก่อนที่เขาจะเดินเข้าห้องนอนก็ได้ยินเสียงกคออก หน้าประตู ทำให้ลอเรนท์เกาหัวแกรกๆ ตึกป่านนี้แล้วใครกันที่มาเยี่ยม ลอเรนท์จึงเดินไปเปิดประตูอย่างงุนงง

"นายยย...ไม่เป็นไรมากใช่ไหม?"

เนโรนั้นเอง

"หา?" ลอเรนท์ยังคงคอนเซปต์เอ๋อทนทุกสถานการณ์ เป็นอะไร... คืออะไร

"ก็เราเห็นนายหายไปครึ่งก่อนวัน" เนโรกล่าวด้วยน้ำเสียงไม่สบายใจ ขณะค้นประตูห้องปิดลง

"เอ่อ..." ลอเรนท์ชักเริ่มเครียด จริงสิ เขาจะบอกเนโรอย่างไรดี จอร์จ สมิธก็กำชับให้เก็บเรื่องนี้ไว้เป็นความลับด้วย

"เราไปถามหานายที่ประชาสัมพันธ์มา" เนโรพูดกลางจับป่า ลอเรนท์เพื่อความแน่ใจ สีหน้าดูวิตกกังวล "พวกเขาบอกว่าอาการบาดเจ็บของนายจากรอบแข่งขันทรุกตัวลงจึงถูกพาไปรักษาตัวฉุกเฉิน แต่เมื่อคืนนี้เราเพิ่งไปถามใหม่อีกรอบ ทางนั้นบอกว่านายอาการดีขึ้นเลยกลับมาแล้ว เราก็แะมาดู นายคงไม่เป็นไรจริงๆ แล้วใช่ไหม"

"อ้อ..." ลอเรนท์พยักหน้า ก่อนจะคิดในใจ ไม่ใช่ความจริงเลยสักนิด แต่เรื่องนี้ต้องเป็นเพราะจอร์จ สมิธแน่เลย คงเตรียมการเป็นอย่างดี เพื่อให้เรื่องทุกอย่างยังคงเป็นความลับต่อไป

"ไม่เป็นไรแล้วครับ" ลอเรนท์ยิ้มให้เนโร

"เหอะๆ ถ้ามันค่อยยังชั่วหน่อย" เนโรถอนหายใจอย่างโล่งอก มอง สอดส่องไปรอบห้องนั่งเล่นอันรกรุงรัง เนโรเดินไปเชียวข้าวของเพื่อให้มีที่พอนั่งได้

"ไรเคอร์ยังไม่หายคิเลย" เนโรบ่น "แต่เห็นบอกว่าวันพรุ่งนี้ไรเคอร์น่าจะกลับมาเป็นปกติแล้ว"

ลอเรนท์ไม่ได้ตอบอะไร เขารู้ว่าเนโรเป็นห่วงไรเคอร์ ไรเคอร์เป็นเพื่อนร่วมหอคนเดียวที่เนโรสามารถพูดคุยฉุนเพื่อนได้ เนโรคงเหงาถึงได้มาที่นี่

"เราเหนื่อยมากก็จริง แต่พักนี้นอนคนเดียวไม่ค่อยหลับเลย" เนโรพูดด้วยสีหน้ากังวลใจ "หลังจบเรียลเกมเพลย์ หลายๆ อย่างมันไม่เหมือนเดิมอีกแล้ว เราบอกไม่ถูกเหมือนกัน แต่เรารู้สึกกระแวงตลอด เหมือนกับเกมไอดอลละครเคมีไม่ใช่ที่ที่เราสามารถใช้ชีวิตได้อย่างสบายใจ"

ลอเรนท์ได้แต่เงียบ ซึ่งมันก็จริงอย่างที่เนโรว่า ตั้งแต่เกิดเรียลเกมเพลย์อันแสนโหดร้ายขึ้นมา อีกทั้งเบื้องหลังอีกมากมายที่เขาเองก็ไม่สามารถตอบได้ เขาก็ไม่อาจอยู่อย่างสบายใจได้อีกต่อไป

"เมื่อเย็นนี้จอร์จ สมิต ประกาศว่าหาเกมไอดอลได้ครบยี่สิบคนแล้ว วันมะรืนนี้ก็จะเริ่มเปิดรายการอีกแล้ว กลับไปสู่สภาพเดิม เอะ?"

"นั่นสิครับ" ลอเรนท์เห็นด้วย แล้วก็นึกขึ้นได้ เขาเองก็มีเรื่องกังวลเหมือนกัน เพราะเขาเป็นเจ้าพ่อปากเหวคะแนนโหวตครั้งท้าย เสี่ยงต่อการถูกส่งกลับโลกเกม อันที่จริง ลอเรนท์ไม่เคยใส่ใจกับผลคะแนนโหวตมากนัก จนกระทั่งเขาค้นตกกระไดพลอยโจนตกลงเล่นเกมกับจอร์จ สมิต จนต้องขึ้นเป็นอันดับหนึ่งให้ไคภายในสามสัปดาห์

เฮ้อ...ลอเรนท์นึกถอนหายใจ แต่ทำยังไงให้ไม่อยู่ปากเหวก็ว่ายากแล้ว ยิ่งขึ้นท็อปห้ายิ่งไม่เคยวาดฝัน แต่นี่คืออันดับหนึ่งเชียวนะ! เขาแทบนึกหาหนทางไม่ได้เลย

อย่างไรก็ตาม ลอเรนท์เฝยหน้ามองเนโร แววดาเปี่ยมไปด้วยประกายความหวัง เนโรผู้เป็นฮีโร่มีคิ เนโรผู้เคยคิดท็อป เนโรผู้เป็นเทวดาส่องแสงชี้ทาง เนโรผู้สอนเทคนิคทุกอย่างจนเขาเอาตัวรอดมาได้ทุกวันนี้

เนโรกะพระบิดาปريبا เมื่อเห็นสายตาวังแปดๆ ของลอเรนท์

"นะ...นาย?" เนโรโบกมืออย่างงุนงง "เป็นอะไรหรือเปล่า"

"เปล่าครับ" ลอเรนซ์เริ่มอายเมื่อรู้ตัวว่าออกอาการตื่นใจเกินเหตุ จึงรีบตั้งสติ

"ผมแค่กังวลนิดหน่อยครับ" ลอเรนซ์กล่าว "ถ้าต้องกลับไปใช้ชีวิตแบบเดิมแล้ว ผมก็ต้องอยู่ในคลาสฮีโร่ อยู่ในระบบคะแนนโหวต ผมจะกลายเป็นเจ้าพ่อปากเหว และอีกไม่นานก็ต้องถูกส่งกลับโลกเกม"

เนโรรีบไปชั่วคราว จากนั้นก็สอคล้องไปรอบๆ เพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีใครแอบฟังอยู่

"นาย...จริงสินะ เราไม่เคยบอกนายเลย กลยุทธ์การเอาตัวรอดเรื่องคะแนนโหวตในเกมไอคอลลอะคาเดมี"

ลอเรนซ์तालुगवारทันที เขาร้องอย่างตื่นเต้น

"ว้าววว! มีด้วยหรือครับ" ไชโย เขาน่าจะรอดแล้ว...มั้ง ลอเรนซ์คิดในใจ

"อืม ก็พอมีอยู่" เนโรพยักหน้า "แต่เราพูดตอนออกอากาศไม่ได้ ไม่งั้นถ้าผู้ชมรู้กันหมดก็เสียแผนพอดี"

"แล้ว...ผมต้องทำอะไรบ้างครับ"

"อืม..." เนโรลากเสียงในลำคอ "เรานะ...ไม่สนใจเรื่องขึ้นไปอยู่อันดับโหวตสูงๆ หรือ ยิงสูงยิงหนาว โคนเฟ่งเล็งเยอะ เราแค่ต้องการอยู่ต่อไปโดยไม่ลงปากเหวเท่านั้นเอง"

ลอเรนซ์พยักหน้าเบาๆ

"เอาละ...สิ่งสำคัญที่สุดสำหรับกลยุทธ์ทุกอย่างคืออะไร นายจำได้ไหม"

"จังหวะ ทำนอง เนื้อเพลง" ลอเรนซ์ตอบอย่างมั่นใจ

"ข้อมูล!" ทั้งสองพูดออกมาพร้อมกัน ก่อนจะหัวเราะเอิ๊กอย่างอารมณ์ดี

"เยี่ยม นายยังจำได้ ไม่เสียแรงที่สอน" เนโรยิ้มให้พลางตอบว่า ลอเรนซ์

"ครับ" ลอเรนท์เกาหัวเกือๆ ยิ้มเงินๆ

"ก่อนจะวิเคราะห์ว่าทำอะไรให้ไม่หล่นไปอยู่ปากเหว" เนโรเริ่มอธิบาย "เราต้องเริ่มวิเคราะห์ว่าพวกที่ออฟห่าเขาทำยังไงให้ได้คะแนนโหวตสูงๆ"

ลอเรนท์ตั้งใจฟังอย่างใจจดใจจ่อ ถึงขนาดความหาคะคาษมาบันทึกไว้ด้วย เนโรอิงกับความจริงจังผิดหูผิดตาของลอเรนท์ แต่ก็พูดต่อไป

"เราจะยกตัวอย่างเกมไอคอลลที่ประสบความสำเร็จมากที่สุด นั่นก็คือ ไลธ"

ลอเรนท์ชะงักไป พอได้ยินชื่อไลธเขาก็อดคิดไม่ได้ว่าตอนนี้ไลธเป็นอย่างไรบ้าง มันทำให้เขาไม่สบายใจอย่างบอกไม่ถูก แต่ลอเรนท์ก็รีบส่ายหัวเบาๆ...ไม่สิ นี่ไม่ใช่เวลามาคิดเรื่องอื่น ตอนนี้เขาต้องสนใจเรื่องที่อยู่ตรงหน้า

"ทำไมไลธถึงติดอันดับหนึ่งตลอดไม่เคยตก นายรู้ไหม"

ลอเรนท์ครุ่นคิดชั่วขณะ

"เพราะคุณไลธหน้าตาดี แถมยังเก่งแถมมากๆ เลยครับ" ลอเรนท์ตอบตามสัญชาตญาณ

เนโรเผลอหลุดหัวเราะกับคำตอบอันแสนโง่เขลาของลอเรนท์ ทำให้ลอเรนท์ได้แต่เอียงคออย่างไม่เข้าใจ มันคลมมากขนาดนั้นเลยหรอ

"ผม...ตอบผิดหรอครับ" ลอเรนท์ถามเสียงสั่น

"ปะ...เปล่า" เนโรพยายามกลืนหัวเราะอย่างยากลำบาก "แต่นายตอบตรงเกินไปต่างหากละ"

"ตอบตรง?" ลอเรนท์เกาหัวอย่างไม่เข้าใจ ตอบตรงแล้วผิดด้วย!

"เอาเถอะ" เนโรสูดหายใจเข้า พยายามหยุดหัวเราะ "ใช่ ที่นายตอบไม่ผิดหรอก ไลธหน้าตาดีและมีความสามารถ แต่นั่นเป็นแค่ 30% ที่ทำให้ไลธได้คะแนนโหวตสูงสุดเท่านั้น"

"จริงหรอครับ" ลอเรนท์อิงเล็กน้อย "ไม่ต้องหน้าตาดี ไม่ต้องเก่ง

ก็สามารถได้คะแนนโหวตสูงๆ ได้ด้วยหรือครับ"

"ใช่" เนโรตอบ "ให้นายลองมองในมุมนี้นะ ลอเรนซ์"

"ครับ"

"พลิ้นหน้าตาดีหรือเปล่า"

"ก็..." ลอเรนซ์นึกหน้าพลิ้นแล้วหลอนเล็กน้อย "ก็...ดีครับ"

"แล้วเอทีล่ะเป็นไง"

"หน้าตาดีครับ"

"เพยหลงล่ะ"

"ดูดีเหมือนกันครับ"

"จีเป็นไง"

"ก็ดีครับ"

"อัลเฟรโดล่ะ"

"ถือว่าหล่อเลยครับ"

"อืม" เนโรพยักหน้า "ในบรรดาคนหน้าตาดีทั้งหมดที่เรายกตัวอย่างมา แต่ละคนมีแรงดึงดูดที่ต่างกัน พลิ้นอันดับสอง เอทีอันดับสาม เพยหลงราวๆ เจ็ด อัลเฟรโดอันดับเก้าส่วนใหญ่ จีประมาณอันดับสิบ ทุกคนเก่งเหมือนกันหมด แล้วอะไรทำให้พวกเขาได้อันดับที่ต่างกันไปล่ะ"

คราวนี้ลอเรนซ์นึกไม่ออก จึงได้แต่ตอบไปมั่วๆ "เพราะสเปกของผู้ชมส่วนใหญ่ชอบไม่เหมือนกันหรือเปล่าครับ"

"หลงประเด็นแล้วลอเรนซ์" เนโรส่ายหน้าเบาๆ "เพราะมันมีปัจจัยอื่นนอกจากเรื่องหน้าตายังไงล่ะ"

ลอเรนซ์พยายามติดตาม

"ยกตัวอย่างนะ โจเซฟหน้าตาดีสู้พวกนี้ไม่ได้ แต่ทำไมมักจะแข็งแรงที่สูงกว่าเพยหลง อัลเฟรโด จี นายตอบได้ไหม"

แล้วลอเรนซ์ก็เริ่มเข้าใจ "น่าจะเป็นเพราะฐานความนิยมดั้งเดิมของเกมหรือเปล่าครับ เกมต่างกันทำให้ได้เรตติ้งต่างกันครับ"

"ใช่ ถูกต้อง" เนโรยิ้ม "เรื่องของเกมนั้นก็เป็นอีก 20% ของทั้งหมด"

อ้าว ลอเรนท์เริ่มคิดหนัก สีหน้าเศร้าโศก แล้วเกมเขาละ ความนิยมอยู่ในระดับศูนย์ เพราะแบบนี้เขาถึงได้เป็นเจ้าพ่อปากเหวอย่างทุกวันนี้สินะ เสียใจจังเลย

"เฮ้ย นายอย่าเพิ่งทำหน้าสลดแบบนั้นสิ" เนโรพยายามปลอบลอเรนท์ "อย่าลืมนะ ยังมีอีก 50% อยู่ล่ะ คุณสิ อย่างพลิ้นกับอัลเฟรโดก็หน้าตาดีเหมือนกัน ความสามารถก็มีเหมือนกัน แถมยังอยู่เกมเดียวกัน แต่ทำไมเรตคิงถึงต่างกัน"

ลอเรนท์ขบคิด "คงเป็นเพราะ..."

จากนั้นลอเรนท์ก็ตาลุกวาวอย่างตื่นเต้น เขาเข้าใจแล้ว!

"คาแรกเตอร์ครับ"

"ใช่แล้ว!" เนโรคิดนี่คงเป๊ะเหมือนท่าจับจังหวะได้แล้ว "ถูกต้องนั่นแหละ เรื่องคาแรกเตอร์คือจุดขายสำคัญที่สุด นายอาจไม่จำเป็นต้องหน้าตาดีระดับคารา หรือมีความสามารถขั้นเทพ แต่ถ้านายมีคาแรกเตอร์ที่ดึงดูด นายก็จะสะกดสายตาและช่วงชิงคะแนนโหวตของผู้ชมได้อยู่หมัดราวกับเวทมนตร์ นี่ละคือหัวใจสำคัญของการได้คะแนนโหวต"

ลอเรนท์เริ่มคิดตาม จริงด้วยแฮะ เกมไอคอลลที่อยู่ท็อปห้าล้วนมีคาแรกเตอร์เป็นเอกลักษณ์ชวนจดจำหมดเลย จะว่าไปเมื่อเทียบกับเกมไอคอลลอันดับอื่นๆ พวกเขามีความโดดเด่นสูงกว่าใคร

โลธ หล่อ เท่ มากนิง พลิ้น นีโมโห ก้าวร้าว วายร้าย ลูซี่ น่ารัก สดใสร่าเริง แฝงความโหด เอที อัจฉริยะ ช่างพูด เจ้าเล่ห์ แองเจิลล่า สวย เซ็กซี่ เด็ดขาด มั่นใจ

ทว่าลอเรนท์กลับนึกคิดบางอย่างขึ้นมา

"แต่กฎของอะคาเดมี่ เราไม่สามารถเปลี่ยนคาแรกเตอร์ตัวเองได้นี่ครับ" ลอเรนท์ถามเนโร แววดาเติมไปด้วยเครื่องหมายคำถาม

"นายเข้าใจผิดแล้ว" เนโรตอบ "เราไม่ได้ต้องการให้นายเปลี่ยน

คาแรกเตอร์ซะหน่อย ไม่รู้เหอว่าการแสดงเสแสร้งมันสู้การเป็นตัวของตัวเองไม่ได้หรอก"

ลอเรนทซ์พยักหน้าเบาๆ "งั้นผมควรจะทำอย่างไรดีครับ"

"ทุกคนมีเอกลักษณ์เป็นของตัวเอง" เนโรยืม "เพียงแต่เราจะดึงจุดเด่นตรงนั้นออกมาแสดงให้คนอื่นเห็นได้มากแค่ไหน"

"แล้วผม...มีเอกลักษณ์ด้วยเหอครับ"

"นี่นายยังไม่รู้ตัวอีกเหอ" เนโรยืมเนียนๆ ส่วนลอเรนทซ์ส่ายหน้าสุดแรง "ชื่อบ๊อ ไสชื่อ ไร่เคียงสา ใจดีเกินไป อ่อนโยนแม้กระทั่งศัตรูนั้นละตัวนาย!"

"หา?" ลอเรนทซ์กะพริบตาปริบๆ สีหน้าอยากจะทำอะไร "คุณไม่ใช่ข้อดีเลยนะครับ"

"เหอะๆ" เนโรหัวเราะแห้งๆ "ถ้ามันไม่จริง ป่านนี้นายคงไม่ถูกจับหรืออะไร"

"หา? ถูกจับ?" ลอเรนทซ์ยังไม่เข้าใจความหมายของคำว่า 'จับ' เท่าไรนัก "การถูกจับเป็นเรื่องที่ดีเหอครับ"

"ไม่!" เนโรยื่นคำขาด "ไม่ดีสำหรับเรา และเราไม่แนะนำให้นายใช้วิธีนี้เด็ดขาด!"

"อ้าว" ลอเรนทซ์เกาหัวอย่างงุนงง แล้วเนโรจะพูดให้เขาอยากจะทำไมกัน

"อันที่จริงเรื่อง 'จับ' มันก็เป็นส่วนหนึ่งของการเรียกเรตติ้ง สร้างความนิยมได้มากโหลยละ" เนโรวิเคราะห์ต่อ "มันอยู่ในหัวข้อที่เรียกว่า 'การสร้างกระแส' ไรล่ะ"

"สร้างกระแส...เหอครับ" ลอเรนทซ์เอียงคออย่างใคร่รู้

"ใช่ เราจะสรุปให้ฟังนะ ปัจจัยที่ทำให้ได้คะแนนโหวตสูง หนึ่ง หน้าตาดี สอง ความสามารถ สาม เรตติ้งเดิมของเกม สี่ คาแรกเตอร์ และยังมีปัจจัยที่ห้า นั่นก็คือ การสร้างกระแส"

ลอเรนทซ์จกทุกข้ออีกๆ แต่ก็ยังไม่เข้าใจหัวข้อที่หานี้สักเท่าไร

"นายอาจจะไม่ต้องมีอะไรเลยในสี่ข้อแรก แต่นายสร้างกระแสสำเร็จ ผู้คนทั่วทั้งโลกก็จดจำนายได้แล้ว แต่ก็ต้องระวังนะ เรื่องสร้างกระแสเป็นเหมือนคาบสองคม มีทั้งกระแสที่ดีและกระแสที่ไม่ดี กระแสที่ไม่ดีก็พวกทะเลาะวิวาท กลั่นแกล้งคนอื่น ไปปลุกหลอกลวง หรือผิดศีลธรรมอะไรพวกนี้ เอะๆ เราแนะนำว่าหลีกเลี่ยงไปเลยนะ กระแสไม่ดีนั้นคงเร็วกว่ากระแสที่ดีอีก"

ลอเรนซ์พยักหน้ารับรู้ก่อนจะถามต่อ "แล้วผมจะสามารถสร้างกระแสที่ดีได้อย่างไรบ้างครับ"

"อ่า..." เนโรพยายามนึก "นายก็ต้องเข้าใจหลักพื้นฐานของคนส่วนใหญ่ก่อนนะ ถ้ามีตัวละครแล้ว มีฉากแล้ว แต่กลับวิ่งไปวิ่งมาเฉยๆ มันก็ไม่น่าสนใจหรอก ดังนั้นมันจึงต้องมีเรื่องราว"

"อ้อ..." ลอเรนซ์เริ่มเข้าใจ เนื้อเรื่อง...นี่เอง แล้วเขาจะทำเนื้อเรื่องของตัวเองได้อย่างไรกัน

"ผู้คนชอบเสพศรามา ฟินความรัก พวกเขามักขี้สงสัยสาร อินกับเรื่องเศร้าๆ หรือเรื่องโรแมนติก พวกนี้นี่แหละเป็นตัวแปรสำคัญที่จะจุดกระแสขึ้นมาได้"

"ศรามา...ความรัก..." ลอเรนซ์จดลงไป "เหมือนกับ...คู่จิ้นอะไรนั้นหรือเปล่าครับ"

"ใช่ๆ" เนโรตอบ "เรายกตัวอย่างเลยนะ คู่รักที่โด่งดังที่สุดเพยหลังกับซิงซิง สำหรับสองคนนี้ แม้ว่าจะไม่ได้มีคาแรกเตอร์โคดเค้นเท่าากับพวกท็อป แต่ก็เป็นที่รู้จักกันในนามของคู่รักตำนานแห่งอะคาเดมี่ ไม่มีใครไม่รู้จักสองคนนี้ แดมสองคนนี้ก็อยู่มานานกว่าเราอีก แต่ไม่เคยลงปากเหวเลยสักครั้ง"

"อ้อ...เข้าใจแล้วครับ" ลอเรนซ์พยักหน้า เขาเริ่มเข้าใจแล้วว่าทำไมในศูนย์อบรมสายเฉพาะนอร์มอลถึงมีตำราเทคนิคความรักและการออกเคตมากมาย

"ยังจะมีคู่จิ้นเฉพาะกลุ่มอีกประเภทอยู่นะ" สีหน้าเนโรเปลี่ยนไป

ออกแนวพะอืดพะอมเล็กน้อย "ถ้านายเป็นผู้ชาย นายสามารถทำเรตติ้ง กระฉูดกับกลุ่มแฟนคลับอีกประเภทที่เรียกว่า สาววาย ได้"

"สาววายเหรอครับ"

"อืม" เนโรยังไม่ลดความสะพรั่งบนใบหน้า "ยกตัวอย่าง กูรักสุด สะอิดสะเอียนที่นายคงเห็นบ่อยๆ เอทีกับโลล์"

ลอเรนท์พยักหน้าเบาๆ

"แต่นายไม่ต้องไปสนใจเลยนะ เราขอเตือนเลยว่า 'ห้ามย้ายสาย โดยเด็ดขาด' ไม่งั้นนายอาจจะเสียใจได้"

"อ้อ" ลอเรนท์พยักหน้า "ถ้าอย่างนั้น...สมมติว่าผมอยากจะสร้าง กระแส ผมต้องทำอะไรบ้างล่ะครับ ถ้า...ไม่ได้เกี่ยวกับความรัก"

"ไม่เกี่ยวกับความรักเหรอ" เนโรพยายามคิด "ก็มีมิตรภาพ เรื่อง สุขภาพ ความเก่ง ชัยชนะ ครอบครัว...งิม...แต่พวกนี้คงไม่นานเท่า ความรักหรอกนะ"

ลอเรนท์นิ่งไปชั่วครู่ แสดงว่าเรื่องความรักเป็นทางเลือกที่ดีที่สุดสินะ "ถ้า...ถ้าเป็นความรัก ผมควรจะสร้างกระแสกับใครล่ะครับ"

"หา?" เนโรร้องเสียงหลง "นี่นายจะเอาจริงรึเอ!"

"ผะ...ผม..." ลอเรนท์หน้าแดงเล็กน้อย รู้สึกเขินอายอย่างมาก "ก็แค่เผื่อๆ ไว้ล่ะครับ แฮะๆ"

"อืมมม..." เนโรหลับตาคิดอย่างหนัก "เราจะพยายามมองเป็น กลางนะ เราจะไม่สนใจความชอบหรือไม่ชอบส่วนตัว"

"ถ้านายจะเซอร์วิซสายปกคิ ผู้หญิงที่เหลืออยู่ในอะคาเดมีตอนนี้ ก็มีลูซี่ แฟร์พิกซี่ ไชเรน ชิงชิง ถึงแฟร์พิกซี่จะมีประเด็นกับนาย แต่นาย ก็ไม่สามารถยุ่งกับไชเรนหรือแฟร์พิกซี่ได้ คงนั้นคัตทิ้งไป ส่วนชิงชิงก็ มีเฟยหลงอยู่แล้ว นายเข้าไปน่าจะแน่ แต่จะคงในเชิงไม่ดีสุดๆ พาดหัว ข่าว นาย ล. มือที่สามแย่งนางสาว ซ. จากนาย ฟ. เอะๆ"

เนโรถึงกับกลืนน้ำลาย ก่อนจะมองลอเรนท์ด้วยสายตาเวทนา

"เหลือแค่ลูซี่แล้วละ" เนโรยิ้มผื่นๆ

"วะ...เหวอออ...ละ...ลูซี่เหรอกครับ"

ภาพเครื่องชุดฝุ่นมหาประลัยผุคขึ้นมาในหัวโดยไม่ได้ตั้งใจ แฉกคราวนี้ยังมาแบบทริโอสามสหาย เท็คคี้ คิคคี้ บาร์บี้ ครอบเครื่องเรื่องรสคูคชีวิตมลายหายสิ้น ลอเรนที่ถึงกับหน้าซีดเขียว ไม่สามารถสะบัดภาพอันแสนสยดสยองนี้ไปได้เลย

"อ้าว ถ้าไม่ใช่ลูซี่ แล้วนายจะเซอร์วิซสายวายเหรอก!" เนโรทำหน้าที่จริงจัง "นอกจากเอทีกับโลธี่ เรากล้าพูดเลย ไม่มีใครเอาด้วยกับนายเหรอก"

เนโรหยุดพูดไปสักพักเพื่อพยายามทำใจก่อนพูดต่อ "มีใครบ้างละเพยหลง นายคงไม่ยอมทำให้ซิงซิงกับแฟนคลับใจสลายเหรอกนะ ไรเคอร์ถึงไรเคอร์จะไม่แอนติวาย แต่ไม่ยอมย้ายสายแน่นอน ส่วนที่เหลือ...เซนเซ บ๊อบบี้ แบนเกอร์ เลิกคิกไปเถอะ เราบอกเลย แฟนคลับจิ้นไม่ลง!"

ลอเรนที่ได้แต่ก้มหน้าอย่างสลบใจ ถ้าแบบนี้เขาก็คงไม่มีหนทางขึ้นอันดับหนึ่งเลยสิ นั่นทำให้เขาอดเปรียบเทียบตัวเองกับโลธี่ในใจไม่ได้

จอร์จ สมิต ต้องการให้เขาอยู่ตำแหน่งเดียวกับโลธี่ภายในสามสัปดาห์ แต่...เขากับโลธี่นี้...ต่างกันคนละขั้วราวกับขั้วเหนือขั้วใต้

โลธี่ หน้าตา...หล่อเหลา ผ่านฉลุย ความสามารถ...เทพสุดๆ เรตคิงคั้งเดิมของเกม...เอาไปร้อยคะแนน แฉกเพิ่มอีกสิบ คาแรกเตอร์...โอเคมาก สร้างกระแส...สำเร็จสุดขั้ว สรุปคือครบถ้วนทุกข้อ จนไม่แปลกใจว่าทำไมได้อันดับหนึ่ง

แต่ตัวเขาล่ะ ลอเรนที่ ฟิลด์ หน้าตา...พอไปวัดไปวา ความสามารถ...ห่วยแตกสิ้นคี่ เรตคิงคั้งเดิมของเกม...ศูนย์คะแนน คาแรกเตอร์...ไม่มีจุดเด่น (เนโรบอกว่าใส่ชื่อ ซึ่งปัจจุบันยังหาข้อดีไม่เจอ) สร้างกระแส...ยังไม่มีแว่วว่าจะสำเร็จ

ลอเรนที่ได้แต่ถอนหายใจอย่างโศกเศร้า โอกาสที่เขาจะทำได้สำเร็จไม่มีทางเป็นไปได้เลย

"เอี้ยยยย นายอย่าเพิ่งทำหน้าอยากจะร้องไห้แบบนั้นสิ" เนโรค

บ่าลอเรนท์ "เราก็อพๆ กับนายในหลายๆ อย่างละ แต่นายเชื่อเราเถอะนะ"

ลอเรนท์เงยหน้ามองเนโร เนโรยิ้มให้ก่อนจะคิดนิ้วดั่งเปาะใส่หน้าเขาที่สะดุ้งเฮือก

"หน้าตานายก็ไม่ได้แย่ ถ้านายอยากอัปหน้าตาจริงๆ ก็ไม่ต้องทำอะไรหรอก ต่อให้ศัลยกรรมแต่งหน้าได้ก็ไม่มีความจำเป็น เพราะตามหลักจิตวิทยา นายแค่อยู่ร่วมกับคนหน้าตาดี นายก็จะคลั่งไปโดยปริยาย

"เรื่องความสามารถนายก็เคยแสดงให้ทุกคนอึ้งมาแล้วในเรียลเกมเพลย์ ถึงนายไม่ได้ทำเองทั้งหมด แต่ก็น่าประสพการณ์ที่ได้มาใช้ให้เป็นประโยชน์สิ เรตติ้งดั้งเดิมของเกมทำอะไรไม่ได้ช่างมันไป แต่นายลองนึกตามคุณนะ..."

จากนั้นเนโรก็ยิ้มกว้างเหมือนสีหน้าตอนจับจิ้งหะได้อีกครั้ง

"อีโรไร้ความสามารถ จิตใจอ่อนโยน ซื่อป้อไร้เดียงสา แต่กลับซ่อนมีดไว้ภายใต้หน้ากากอันใสซื่อ โอ้...กิดคูสสิ นายจะเป็นที่จดจำของผู้ชมได้มากขนาดไหน"

ลอเรนท์เริ่มตามทัน ก่อนจะอ้าปากค้างอย่างตกตะลึง "หรือว่า..."

"ใช่" เนโรตอบด้วยน้ำเสียงคั่นคั่น "นายก็แค่ทำให้ทุกคนตกตะลึงกับความสามารถของนายอีกรอบเท่านั้นเอง!"

"อ้อ...ครับ" ลอเรนท์พยักหน้ารัวๆ

"กลยุทธ์การเอาตัวรอดในคลาสฮีโร่มันก็ยังใช้ได้อยู่นะ แต่คราวนี้ นายต้องประยุกต์เอาเองแล้วละ เปลี่ยนให้มันเป็นกลยุทธ์เอาชนะในอะคาเดมี่ จนกลายเป็นกลยุทธ์การอัปเรตติ้งเป็นวีไอพีท็อปสตาร์"

"เหวอออ!!!" ลอเรนท์อุทาน "ไม่เวอร์ไปหน่อยหรือครับ"

"ไม่เวอร์หรอก" เนโรยิ้มร่า "ถ้านายต้องการ ก็แก้พยายาม นายทำได้แน่นอน เชื่อเราสิ!"

"อ้อ ครับ ขอบคุณมากนะครับ"

"แต่นายอย่าลืมนะ นายไม่ได้แข่งกับตัวเองอย่างเดียว แต่มันแข่ง

กับคนอื่นด้วย ดังนั้นการศึกษาคู่แข่งก็สำคัญเหมือนกัน"

"ครับ" ลอเรนที่รีบจกลงไป "ผมจะพยายามสุดความสามารถนะ ครับ"

ลอเรนที่ยิ้มให้เนโร เขารู้สึกสบายใจขึ้นเยอะเลยเมื่อได้ปรึกษา อีกฝ่าย

"ไม่เป็นไร" เนโรยิ้มตอบเขา "แต่คืนนี้รับกวนหน้อยนะ เราไม่ อยากนอนหลับพักผ่อนเสีย"

"ครับ" ลอเรนที่พยักหน้าอย่างมีความสุข เนโรอยู่ด้วย เขาเองก็ ไม่เหงาเหมือนกัน แต่...

จู่ๆ ลอเรนที่ก็นึกขึ้นมาอีกรอบ

"แล้วเรื่องสร้างกระแสจะอย่างไรล่ะครับ" ลอเรนที่ยังคงกังวลใจ เรื่องนี้

"เออ...นั่นสินะ" เนโรถอนหายใจก่อนจะเอาหัวพิงโซฟา แล้วเลื่อน หูฟังประกอบหูเปิดเพลงผ่อนคลายอารมณ์ "คงต้องรอเล่นแล้วละว่าเกม ไอดอลหน้าใหม่จะเป็นใคร"

"ครับ" ลอเรนที่กอดเข่า

"เออ" จู่ๆ เนโรก็ถอนหายใจ "ถ้าเจ้าหญิงแอนนาเบลล์ของนาย มาด้วยก็คงจะดี"

ลอเรนที่ตาโตด้วยความตกใจ แต่ก็พยายามสะกดอาการไว้ เจ้าหญิง แอนนาเบลล์...นะเธอ!...ถ้าเจ้าหญิงมาที่นี่...เหวอวอ! ไม่คิด ไม่คิดดีกว่า... ลอเรนที่พยายามเปลี่ยนเรื่องในสมอง จากนั้นก็จับบันทึกสรุปกลยุทธ์ การอัปเดตของตัวเองไว้

เป้าหมาย : ต้องขึ้นอันดับหนึ่งภายในสามสัปดาห์!

หน้าตา...ต้องดูดี (เปลี่ยนหน้าไม่ได้ เน้นบุคลิกแทน เกาะกลุ่มคน หล่อ)

ความสามารถ...ต้องเก่ง ***** (ภาคอกจันสิบดอก เพราะ เป็นข้อยากสุดๆๆ)

เรตติงเกม...ทำอะไรไม่ได้ (ซิดทิง)

คาแรกเตอร์ สี่จุดหนึ่ง ซื่อบ้อ สี่จุดสอง ไร่เคียงสา สี่จุดสาม ใจดี
อ่อนโยน สี่จุดสี่ (ซ่อนเร้น) ความฉลาดเก่งล้ำเหนือใคร!!!

สร้างกระแส (เว้นไว้ก่อน)

หมายเหตุ : อย่าลืมศึกษาข้อมูลคู่แข่งด้วย

ทั้งหมดนี้...คือสิ่งที่เขาต้องปรับเปลี่ยนตัวเองให้ได้